

FITS 2011

Anul XVIII, nr. 6, 1 iunie

Cititorii noștri sunt la fel
de inteligenți ca noi

AP LAUZATE

Băieți, după ce cade
cortina-n piață, fiți cu ochii pe
țeștile astea ca pe butelie! Am auzit
că se fură-n țara asta decoruri ceva de
speriat! Cică actorii de la *Un tramvai
numit Popescu* erau să rămână fără 20 de
metri de șină după ce s-au înfîlțit, în
actul doi, cu o căruță de țigani lin-
gurari care rămăseseră fără
materie primă!

Artiștii aerului din trupa de teatru de stradă *Malabar*, saluând publicul sibian printr-o figură acrobatică cunoscută de specialiști sub denumirea de "Evantai de inox cu fitting cromat de 60 de țoli".

Fabrica de cuvinte

Ascanio Celestini încântă publicul român cu cuvinte și cu capacitatea lui de a povesti. O poveste a suferinței și a violenței este introdusă cu atâta sensibilitate și naturalețe, încât nici chiar numele lui Benito Mussolini nu mai înspăimântă.

Spectacolul se desfășoară într-un spațiu restrâns, intim, în care actorul stă pe un scaun, având în spate un perete de lumini, asemeni unui cimitir. Regizorul construiește, astfel, o atmosferă de intensitate, unde nu contează mesajul, ci modul în care acesta ajunge la public.

Fără traducere, Fabrica s-a dovedit a fi un joc de cuvinte, iar pe Ascanio Celestini îl găsim în rol de povestea, care păstrează vii amintirile familiei sale. Așa cum ne-a obișnuit în Războiul unui nebun, „acțiunea” se desfășoară în jurul familiei regizorului, care ne aduce, atât prin intermediul propriei memorii, cât și prin memoria altora (prezentă în spectacol prin înregistrări), povești, refrene și zicători auzite în copilărie.

Ne place repetiția „mio, mio, tutto mio” (al meu, al meu, tot al meu) prin care e caracterizat personajul Pietrasanta, om avid de putere și de proprietate, și ne place Assunta, „bella come la Madonna, dal volto scolpito” (frumoasă ca o zeiță), imaginea unei femei independente și libere din anii '30. Aceste ticuri voluntare sistematice dinamizează povestirea și detensionează discursul profund dramatic, perceptibil chiar și de nevorbitorii de italiană.

Deși se bazează pe comunicarea directă cu publicul (caracteristică a one man show-urilor), iar mișcarea scenică este foarte puțin vizibilă, Ascanio Celestini

The Factory of Words

Ascanio Celestini delights the public with words and his ability to tell stories. The story of suffering and violence is told in such a sensitive and natural manner, that even Benito Mussolini's name sounds frightening.

The show takes place in a small and intimate space, in which the actor sits on a chair, having behind him a wall of lights resembling a cemetery. Thus, the director builds up an intense atmosphere, where the message doesn't matter, but only the way it gets to the public.

Without being translated, the Factory proved to be wordplay and Ascanio Celestini is the story-teller, who keeps his family's memories vivid. As in his previous play A war's fool the “action” involves the family of the director, who brings in stories, choruses and sayings heard in his childhood time, using his own memory and the memory of others (present in the show through recordings).

We like the repetition “mio, mio, tutto mio” (mine, mine, all mine), through which Pietrasanta's character is described, being a property and a power-hungry man. We also like Assunta, described as “bella come la Madonna, dal volto scolpito” (beautiful as a goddess), that embodies a free and independent woman from the 30's. These voluntary and systematic tics stimulate the story and relax the profoundly dramatic speech, perceivable even for those who don't speak Italian.

Though it relies on the direct communication with the public (typical for one-man shows), and there is very little stage movement, Ascanio Celestini

se decide pentru o reprezentație necontaminată de dublări, traduceri, rezumat sau subtitrare. Conștient de semnificația acestei hotărâri, conștient de avantajele și dezavantajele unei performanțe într-o limbă necunoscută majorității publicului, alege să riște. Decizia regizorului a fost una de ultimă oră, iar consecințele, contrar așteptărilor, nu au fost dramatice. A pierdut o mică parte din publicul prezent, dar i-a câștigat în totalitate pe cei rămași până la final.

Celestini aduce pe scenă un limbaj viu, argotic, un stil informal, folosește limba italiană cu accent roman, ceea ce conferă monologului o nuanță locală și un deosebit parfum al vremii. Ritmul accelerat al vorbirii devine metaforă pentru efemeritatea și caracterul imediat al vieții, iar această rapiditate ne conduce în sufletul personajelor.

Ascanio Celestini nu strigă, nu se mișcă prea mult, el aduce dinamism spectacolului numai prin povestire, prin stil și prin alegerea celor mai expresive episoade din viațile strămoșilor săi. Puterea expresivă a cuvintelor, efectul sonor al înregistrărilor creează imagini pregnante, care, datorită ritmului impus de actor, se succed cu rapiditate. Avem de-a face cu un monolog, dar nu se abuzează de cuvântul „eu”, atenția tragică se focalizează pe comunitate cu personajele ei pestrițe. Este un monolog plin de actori imaginari, între care Celestini se mișcă cu echilibru și timiditate.

Spectacolul conectează elementele ale societăților între cele două războaie mondiale cu actualitatea, pentru că gândirea unui muncitor în fabrică nu s-a

decides not to spoil the performance with dubbing, translation, summaries and subtitles. Aware of his decision, knowing to the advantages and disadvantages of a performance done in a language that is foreign to the majority of the public, he still chooses to take the risk. The director took a last-moment decision and, contrary to expectations, the consequences weren't dramatic. He lost a little part of the public, but he totally overwhelmed those who remained.

Celestini comes with a very vivid, slangy and informal language, uses the Italian language with a Roman accent, which gives the monologue a local color and a remarkable scent of the time. The quick rhythm of the speech turns to a metaphor due to the transiency and the instant characteristic of life, and this quickness leads us straight into the soul of the characters.

Ascanio Celestini doesn't scream, doesn't move too much, he brings in dynamism to the performance only through story-telling, style and through choosing the most eloquent episodes from his ancestors' lives. The expressive power of words and the sound effect of the recordings create striking images that quickly succeed, due to the rhythm imposed by the actor. We deal with a monologue, unsaturated by the “I” word, the tragic attention focusing on the community and its diverse characters. This monologue is full of imaginary actors, among whom Celestini moves with definite equilibrium and timidity.

The play connects the elements of the society

schimbat, în esență, nici în zilele noastre. În final, nu vom avea vreun răspuns sau vreo morală, ci o poveste, comunicarea unei situații grele și triste atât pentru Italia, cât pentru întreaga Europă. De altfel, nici în Războiul unui nebun nu era vorba despre războiul propriu-zis, sau despre vreun soldat, ci războiul e doar un pretext pentru a povesti viața unui om simplu, Gaetano Celestini, tatăl regizorului.

Chiar și fără traducere, spectacolul nu a scăzut în intensitate. Ascanio Celestini folosește o privire sclipitoare, o voce seducătoare, cu aceleași ritmuri și fraze pentru a vorbi, deopotrivă despre banalități și despre cele mai importante lucruri în viață, cum ar fi o scrisoare nescrisă sau „de 50 de ani în șantier”, o ceapă, un chioșc de ziare, amputarea brațelor, crima. El știe că este fundamentală empatizarea legăturii cu universul țăranului, cu oamenii cei mai simpli, ei fiind adevărații eroi ai celui de-al Doilea Război Mondial. Farmecul reușește atunci când publicul înțelege că totul a devenit ironic, aproape fără sens, aproape imposibil de crezut, dar asta a fost și este viața, o poveste ale cărei suferințe Ascanio Celestini ni le arată cu partea lor cea mai ușoară și plină de zâmbet.

Raffaella Tuan
Bursieră ICR în cadrul
programului de traducători
în formare, ITA

between the two World Wars to the present, because even today, the factory worker's way of thinking hasn't essentially changed. In the end, we won't get any answer, or any moral, but a story, telling about a difficult and sorrowful situation both for Italy and for all of Europe. Besides, neither in the play A war's fool it wasn't about the proper war, or about any soldier, the war being only an occasion to retell a simple man's life, Gaetano Celestini, the director's father.

Even without translation, the performance hasn't given up intensity. Ascannio Celestini uses an expressive look, a seductive voice, with the same rhythms and phrases to talk both about banal things and about the most important matters in life, for example about an unwritten letter or about “50 years in a building site”, an onion, a newsstand, amputation of the arms, crime. He knows the importance of empathy for the connection with the peasant's world, with simple people, the latter being the true heroes of the Second World War.

The charms succeed when the public understands that everything has become ironic, almost senseless and impossible to believe, but this was and is the true life, a story with its sorrows presented with its easiest and happiest aspects by Ascanio Celestini.

Raffaella Tuan
RCI fellow in the translators'
training program, ITA)
Translated by Cristina Stratan

Pe oriunde te duci, uite un tamarro!

O stradă. Mai degrabă un bulevard. Multă lume. Forfotă. La un moment dat, fără nici un fel de anunț, apare un fel de ceață. Totul e alb. Dar nu, nu e ceață, sunt ei! The Tamarros. Toți îmbrăcați în alb, vreo 15 oameni îmbrăcați după tipicul anilor '70, cu peruci mari, ieșiți parcă din filmul cu John Travolta, Saturday night fever.

Ei nu se mișcă și lumea nu înțelege... Ce vor face acești oameni atât de ciudați, cu instrumentele lor? Copiii se miră, părinții trec pe lângă artiști fără să ia seama la prezența lor. După câteva clipe de liniște, lucrurile încep să se limpezească. Ei încep să cânte, iar muzica lor e atât de veselă și de sonoră, încât lumea nu mai poate să fugă, nu scapă nimeni de ritmul muzicii răpitoare, fetele din public cântă cu ei, bărbații cu aparate de fotografiat sunt fascinați de melodiile lor: mai întâi My Sharona, apoi e momentul lui Mamma mia, și, cireașa de pe tort, Stayn' alive. Spectacolul durează aproape o oră, dar după trei piese nu mai se vede nimic, The Tamarros dispăre într-o ceață colorată, formată din oameni care s-au lipit acum de ei, care se plimbă cu ei prin oraș urmărindu-le fiecare gest, cântând cu ei

Wherever you go, there is a tamarro!

A Street. Rather a boulevard. Lots of people. Bustle. Suddenly, without warning, a kind of mist comes over. Everything is white. But it's not the mist, it's them! The Tamarros. About 15 people, all dressed in white and typical for the 70's, with large wigs, coming from John Travolta's movie Saturday night fever.

They don't move and the people don't understand... What will these very strange people do with their instruments? Children are surprised; parents pass the artists by, without noticing them. After some moments of silence, things become clear. They start to sing, and their music is so joyful and loud that people can't run anymore. Nobody escapes the rhythm of the grasping music. The girls in the public sing together with them, the men with the cameras are fascinated with their tunes: at first there is My Sharona, then it's the Mama Mia's turn, and then the icing on the cake-Stayn' alive. The performance lasts about an hour, but after three songs you can't see anything; The Tamarros disappear in a colored mist, formed by people who now joined them, who walk with them through the town, watching their

de parcă ar fi hipnotizați.

The Tamarros e un grup venit la Sibiu din Bergamo, din nordul Italiei. Membrii trupei au realizat spectacolul prin anul 2007, iar munca lor a fost atât de apreciată, încât ei au continuat. Unul dintre ei fiind, în același timp, om de teatru, s-a întrebat, la un moment dat, ce se întâmplă dacă alăturăm oameni care joacă foarte bine, instrumentele lor și teatru. Așa s-au născut The Tamarros. Numele e foarte important, în italiană tamarro este un adjectiv ce explică foarte bine modul lor de a exagera caracteristicile personajelor, însă, așa cum explică ei, „s”-ul din final îi dă cuvântului o conotație mult mai exotică, membrii grupului gândindu-se la o familie de origine italiană care s-a mutat în America în anii '70 cu visul de a deveni faimoasă. Și, probabil că în vremea aceea acest lucru nu s-a întâmplat, însă acum, cu siguranță, da.

Annalisa Palmadessa
Bursieră ICR în cadrul
programului de traducători
în formare, ITA

minutest gesture, who sing with them as if they were hypnotized.

The Tamarros is a group that came to Sibiu from Bergamo in the north of Italy. The band members put on the performance in 2007, and their work was so highly appreciated, that they continued performing. One of them, a man of theatre, asked himself what would happen if they put together people that play really well, their instruments and the theatre. This is how The Tamarros appeared. The name is very important; in Italian tamarro is a word that explains very well their way of exaggerating the features of the characters. Yet, as they have explained it, the final “-s” gives the word a more exotic connotation, the members of the band thinking about a family of Italian origin, that moved to America with the dream of becoming famous. And probably this didn't happen then, but it surely happened now.

Annalisa Palmadessa
RCI fellow in the translators'
training program, ITA
Translated by Cristina Stratan

Felii de Ofelii

Felii este un one-woman show, cu actrița Ofelia Popii, care joacă rolul a șapte femei, cu un destin care se schimbă odată cu moartea unui bărbat. Actrița este, pe rând, Margareta, Clea, Ela, Doctorița, Bella, Bătrâna doamnă și Nbamira, reprezentând o femeie în mai multe ipostaze, în mai multe „felii de viață”.

Piesa este scrisă de Lia Bugnar, special pentru Ofelia Popii. La realizarea acestui spectacol au contribuit și scenograful Dragoș Buhagiar, Florin Fieroiu (coregrafia) și Vlaicu Golcea (muzica). Deși e un one-woman show, este foarte bine și precis gândit. Textul și modalitatea de interpretare a actriței permit, din punctul de vedere al timpului și al situațiilor, transformarea dintr-un personaj în altul. Astfel, se realizează un spectacol antrenant, în ciuda faptului că o singură actriță joacă șapte personaje.

Este impresionant cum, timp de o oră, spectatorul privește aceeași persoană, în mai multe ipostaze și nu se plictisește deloc, ba chiar devine din ce în ce mai fascinat. Condiția fizică a Ofeliei Popii este una de gimnast, iar capacitatea de a se cameloniza de atâtea ori, fără a lăsa spectatorul să aștepte intrarea ei în scenă mai mult decât ar dori, antrenează spectacolul și publicul, care are nevoie de acțiune și de spectaculos. Au existat momente în care am fost foarte plăcut surprinsă de rapiditatea cu care trece de la un rol la altul și mă întrebam dacă nu cumva are vreo soră geamănă. Schimbările de voce, trecerea de la atitudinea de tânără rebelă la bătrâna cicălitoare, sunt extraordinare și nu se simte nicio

clipă vreo urmă de oboseală, sau vreo fărâmiță din vocea sau atitudinea personajului anterior.

Mișcările actriței sunt muncite și foarte bine închegate, au rolul de a sensibiliza publicul, iar muzica, realizată de Vlaicu Golcea, contribuie semnificativ la atmosfera spectacolului și atât la starea personajelor, cât și la starea transmisă publicului. Scenografia este realizată foarte ingenios, Dragoș Buhagiar reușind să creeze mai multe spații, pentru mai multe personaje. În același timp, acesta lasă un loc în spatele spațiului de joc, unde actrița se poate cameloniza dintr-un personaj în altul, fără a fi văzută.

Felii, o producție destul de recentă a Teatrului Național Radu Stanca și deja premiata la categoria „cea mai bună actriță în rol principal”, din cadrul ediției din acest an al Galei Premiilor UNITER, este cu siguranță un spectacol de succes. Această reușită era de așteptat din partea actriței Ofelia Popii, care își demonstrează performanțele actricești cu multă măiestrie și profesionalism, atât în *Felii*, cât și în restul spectacolelor în care aceasta joacă.

Dacă anul trecut, la Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu, auzisem de *Felii*, în cadrul spectacolelor-lectură, în acest an avem plăcerea de a vedea textul citit în 2010, pus în scenă într-o modalitate la care nu mulți dintre noi s-ar fi gândit. La fel ca multe alte producții ale Teatrului Național „Radu Stanca”, *Felii* este un spectacol pe care, dacă încă nu l-ai văzut, nu ai voie să îl ratezi!

Cristina Reștea

Flamenco la Sibiu

Chemarea spre vibrația ritmului de flamenco a răsunat exploziv în sala Thalia, unde o mulțime de sute de spectatori au aplaudat frenetic pe cei de la Albadulake, o trupă tânără, care, timp de o oră, a acaparat atenția a sute de iubitori de artă. Albadulake e un mix de flamenco, muzică și circ, o mixtură a artelor interpretată într-un singur spectacol: Malaje. Timpul s-a imortalizat în sunetul chitărelor, iar cutiile jongleurului au devenit instrumente muzicale, pașii au lovit scena, mâinile au ținut ritmul.

Malaje trăiește în noi, e chemarea spre frumusețea dansului latin. Antonio Moreno și Angeles Vazquez sunt inițiatorii acestui proiect, în prezent având spectacole în toată lumea. Trupa este formată din 8 artiști, iar punctul forte al acestui gen de spectacol e libertatea de a se exprima prin dans, jonglerie și muzică, atmosfera creată pentru cei prezenți fiind de neuitat.

Artiștii au cucerit scena, cu acordurile fierbinți de chitară și foșnetul fustei lungi care părea a avea viață proprie. Flamenco e energia eliberată prin corpul posedat de ritm și bătăi de palme, parcă povestind un cântec de amor. Antonio Moreno și Angeles Vazquez reprezintă imaginea unei tradiții spaniole a artei flamenco, tradiție ce trebuie păstrată și transmisă generațiilor viitoare. Antonio Vargas și Roxi Katcheroff sunt doi acrobați, foarte talentați, care combină arta dansului cu comical și circul.

„Flamenco e viață! De când eram mic dansam flamenco, am învățat de pe atunci sensul acestui dans. O perioadă am petrecut-o în Montreal, unde am studiat arta circului. Acolo am început să mă gândesc la flamenco, să îmi doresc să fiu un profesionalist, pentru că eram jongler. Flamenco s-a dezvoltat mult în ultimii ani, a ajuns pe marile scene de teatru. Mergem în turnee internaționale... în Spania oamenii sunt interesați de flamenco, pentru că face parte din ei; acum flamenco călătorește în jurul lumii. Chiar dacă viitorul nu ne promite multe, pentru că nu sunt bani pentru astfel de spectacole, noi continuăm să dansăm, pentru că flamenco va exista întotdeauna!” (Antonio Moreno)

Încă odată putem spune ca arta nu are bariere, e deschisă pentru a uni comunități. Cu siguranță, publicul deja dorește să îi revadă pe scena sibiană pe cei de la Albadulake!

Kiki Grebenea

OMAGIU LUI CHAGALL

Groteska Puppet Mask and Actor Theater
regia Adolf Weltschek

Un univers miraculos s-a materializat pe scena Teatrului Național Radu Stanca, în spectacolul *Omagiu lui Chagall*, al companiei poloneze Groteska. Lucrând simultan cu personaje naturaliste, cu actori mascați și înfășurați în costume ce deformau și accentuau fizionomia umană, cu păpuși tridimensionale de diferite mărimi și, în sfârșit, cu ingenioase proiecții cu figuri din opera lui Chagall, spectacolul absoarbe întregul spectru de posibilități ale existenței între real și fantastic, cotidian și mitic, făcând ca granițele dintre aceste dimensiuni să se întrepătrundă și să dispară.

Inspirat de un opus pictural, *Omagiu lui Chagall* e un spectacol esențialmente vizual, senzorial și fizic. Fără text, dar pe fundal muzical, tempo-ul actorilor mișcându-se stilizat și evocativ se sincronizează în coregrafie cu păpușile și proiecțiile. Paleta coloristică a lui Chagall e redată pe scenă în culorile pure și violente ale scenografiei, contrastele puternice fiind îndulcite de atmosfera clarobscură, în același mod în care Chagall își unifica coloritul fauvist prin negru. Creația picturală a lui Marc Chagall, artist evreu rus, rezonază cu sensibilitatea poloneză. Figurile de țărani, meșteșugari, burghezi, rabini sau îndrăgostiți în peisaje rustice, precum și animalele domestice și cele figurile antropomorfe ce populează scena se regăsesc în picturile lui Chagall, inclusiv celebra capră cântând la vioară, dar toate aceste imagini își au rădăcinile în folclorul est-european. Nașterea, nunta, moartea, crima, boala, frumusețea sau dragostea, apar în dimensiunea lor mitică. Spectacolul nu are un arc narativ, ci este un intens poem evocativ vizual pe parcursul căruia momente se aprind și se sting, se îmbină și se destramă într-o arenă de circum mundi. Gustul pentru comedie brutală și vulgară, cu bufoni ce urinează pe scenă, în același timp cu dorița de a atinge o dimensiune hieratică, sau pentru alternarea imaginilor suave de prințese călărind prin văzduhuri cu păpuși ce-și etalează răni supurânde, pare tipic polonez. În fond, Jan Kott este

cel care a anunțat grotescul comico-tragic ca estetică a timpului.

Efecte de magie vizuală sunt create prin combinarea ingenioasă de elemente teatrale. Proiecțiile a două capete de îndrăgostiți pictați de Chagall se apropie unul de altul și brusc prind viață, clipește și se sărută. Din trupul gol al unei păpuși-femeie se naște un trup viu al unei actrițe. Flăcările ce invadează scena și distrug satul pictat de Chagall se transformă în flacăra revelației plutind deasupra capetelor păpușilor, reprezentând figuri religioase. Mecanismul întreținerii ambivalențelor funcționează în eradicarea opozițiilor dintre viu și neînsușit, grotesc și frumos, sacru și vulgar.

Atracția pe care o resimțim față de măști și păpuși se explică prin faptul că aceste creaturi liminale provoacă o senzație viscerală și incomprehensibilă de mister. În cuvintele excelente ale psihanalistei Janine Chasseguet-Smirgel:

Marionete, manechine, figurine de ceară, roboți, păpuși, cadre pictate, malaje de ghips, figurine de paie, mecanisme de ceas secrete, mimesis și iluzie: toate alcătuiesc o parte a universului magic și abil al fetei. A fi între viață și moarte, între cele însușite și cele mecanice, între creaturi hibride și creaturi născute din hybris - toate ar putea fi asemuite fetișurilor. Și, ca fetișuri, ne dau impresia existenței unei lumi care nu este condusă de legile noastre obișnuite, a unei lumi minunate și chibzuite.

Acestă senzație de *uncanny*, de *unheimlich*, în termeni freudieni, plasează existența umană în miraculos, într-un necunoscut ce neliniștește și fascinează în același timp. *Omagiu lui Chagall* stârnește această senzație.

Ilinca Todoruț

INSTITUTUL
POLONEZ

Adam Mickiewicz Institute
CULTURE_Q.PL

FARMEXIM

Oamenii fac diferența

PARTENER DE TRADIȚIE

împarte bucurii

APLAUZE
4-5

O altfel de noapte furtunoasă

Teatrul Național „Vasile Alecsandri” Iași a prezentat, în cadrul celei de-a XVIII-a ediții a Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu, o altfel de noapte furtunoasă. Regizorul Alexandru Dabija și scenograful Dragoș Buhagiar ne-au arătat un cadru fără principii și fără cenzură, un loc fără pereți, în care totul este „pe față”.

Undeva într-o mahala, în plin șantier, unde totul este încropit pentru muncitori, este subliniată instabilitatea atât fizică, dar și morală a personajelor. Praful, nisipul, scripetele, rumegușul, sticlele de vin începute, toate sunt elemente care duc cu gândul la superficialitate. Spectacolul începe cu o lovitură de gong, iar Spiridon cântă desfășurat pe schele și bate ritmul alert în care se va desfășura și acțiunea. Pânza albă, fațada casei, este perdeaua după care Veta își caută liniștea, este locul ei de suferință provocată de certurile cu Chiriac. Atunci când Veta este împăcată, peretele nu își mai are rostul și este înlăturat pentru a arăta alt plan, acela al schelei. Schimbarea de decor este dublată, își are locul și ajută la desfășurarea acțiunii viitoare.

Costumele actorilor sunt în acord cu decorul, ei muncesc între certuri și problemele legate de gelozie, își construiesc singuri casa. Simplitatea costumelor indică simplitatea gândirii și a societății în care trăiesc. Singura lor grijă este onoarea care nu trebuie încălcată, dar și acest aspect nu fine de demnitate ci de societate. Hainele sunt fie rupe fie petecite, ele duc cu gândul la modul în care

personajele acceptă orice explicație, care poate veni ca un petec peste suferințele create anterior.

Nae este personajul tacticos, care poartă uniformă chiar și în mijlocul șantierului și care se îngrijește de aspectul lui exterior protejându-se de praf cu o pătură. Jupân Dumitrache are cel mai brutal

© Sebastian Marcovici

comportament, el deține puterea în grup și, probabil, este un model pentru restul, prin funcția pe care o deține. Spiridon este maltrat de întreaga familie și suportă prin bătaie frustrările tuturor. Zița este

brutală, apare bătută și este foarte agitată. Singura care, involuntar, îi ajută pe ceilalți este Veta. Ea are problemele ei în dragoste și trăiește în mediul ei distrus. Vocile actorilor sunt modificate, sunt fie răgușite fie pițigăiate, în funcție de caracter. Dicția actorilor este deficitară, unele pasaje fiind de neînțeles.

Personajele sunt deranjate de dezordinea în care trăiesc și, inconștient, ajung mereu la chiuveța improvizată, ca și cum și-ar putea îndepărta nemulțumirile, agitația și stresul. Jupân Dumitrache se spală pe mâini, pe picioare, pe față, el are nevoie de o oarecare ordine, curățenie, cere claritatea pe care și-o va oferi singur doar pentru a avea un răspuns.

Este de apreciat felul în care actorii folosesc spațiul de joc. Recuzita îi ajută foarte mult și le dă șansa să găsească soluții nostime. Reprezentația dezvoltă un alt gen de umor, ducând unele gesturi la extrem. O noapte furtunoasă a celor de la Iași mi-a dat oportunitatea să percep în alt mod caracterul oamenilor, mi-a arătat, fără bariere, omul din alt mediu și mi-a sugerat foarte bine caracterul brut al persoanei ghidate de principiul „e bine și așa rău”. Privit în ansamblu, spectacolul și-a atins scopul, el pune o oglindă în fața societății superficiale în care trăim.

Cristina Ghinea

Când etichetăm durerea...

Mintea mea nu este întotdeauna dușmanul meu și nici nu este întotdeauna prietenul meu. Acesta este adevărul special, când nu-mi pun în balanță simțirile și intuiția. Presupun că nu contează cine suntem, cum trăim sau ce fel de muncă avem, pentru că există, oricând, posibilitatea să ne trezim într-o dimineață și să ne găsim pe noi înșine de-a dreptul sobri. Când ne pierdem umorul, pierdem perspectiva asupra vieții.

Eticheta durerii este un spectacol care ne inițiază în arta de a ne comporta adecvat la înmormântări și, mai mult decât atât, la pierderile celor dragi. Ellie Harrison a zugrăvit, într-un one-women show interactiv, clipe în care ne-am aflat cu toții la un moment dat și cu care ne-am luptat alături de cei apropiați, fie pentru a-i consola, fie pentru a fi conșolați.

Tehnica pe care a folosit-o nu este una uzuală și a avut o strânsă legătură cu înregistrarea video pe toată durata spectacolului dar și cu publicul, cu care a interacționat frecvent. Începutul spectacolului a fost în concordanță cu tema. Ellie a avut un moment apropiat cu fiecare spectator, prezentându-le condoleanțe și mulțumindu-le că sunt prezenți la descrierea acestui subiect delicat, pe care ea l-a descris într-o manieră foarte comică. Așa cum spune chiar ea, spectacolul este adresat văduvelor, copiilor care și-au pierdut părinții, părinților care și-au pierdut copiii, nepoților care și-au pierdut bunicii, buniciilor care și-au pierdut nepoții și celor care și-au pierdut animalele de companie.

Subiectul a fost conturat în jurul unui simbol pentru englezi, Lady Diana, dar și a altor persoane celebre

precum Jade Goody și Michael Jackson, a căror pierdere ne-au impresionat puternic, pe mulți dintre noi. Dialogul dintre Ellie și consilierul de înmormântări, de pe caseta video, ne inițiază în metoda de a acționa în aceste situații neplăcute, stinghere. Sfatul lor este de a avea întotdeauna un

© Mihaela Marin

deodorant la noi, pentru a fi fresh în momentul în care prezentăm părerea noastră de rău privitor la pierderea suferită. Cum trebuie să te comporți când cineva suferă? Să facem un „ssssstttt” lung, sau să ne închidem într-o încăpere și să punem muzică la volum maxim, astfel cel îndurerat își va da seama că ceva se întâmplă, atenția lui se va transfera și se va opri din plâns. Mai apoi, ajunge la concluzia că toate argumentele pe care le aduce sunt în zadar, pentru că fiecare reacționează diferit în aceste împrejurări ingrate și nimeni nu poate să știe cum va răspunde într-o situație delicată. Actrița a antrenat publicul într-o serie de probe, printre care și demonstrația praznicului de înmormântare. Cinci spectatori au fost invitați pe scenă, fiecare exercitând câte o activitate specială, dintre cele care au loc la ofranda răposatului: carduri de condoleanțe, așezarea biscuiților pe farfurii, paharele cu băutură, sandwich-uri. Oare cine poate să decidă care dintre noi va ajunge în lad și care în Rai? Când Ellie înșirua numele unor personaje consacrate, printre care și numele unuia dintre spectatori, publicul avea datoria să aprobe sau să blameze sufletul celui în cauză. În acest joc, ea a folosit baloane negre, care se înălțau sau se spargeau, în funcție de decizia publicului.

Deznodământul a fost contemplativ, artista a făcut demonstrații din filmele actorilor renumiți, Leonardo di Caprio, Kate Winslet, Edith Piaf, care s-au manifestat diferit, în stilul său propriu de la plâns la urlete, de la bocit la cântat, în momentul pierderii, al durerii.

Carmen Stroia

Ghidul copilăriei retrocedate – La vârsta de un an

Luni, 30 mai, ora 22:00, Casa Artelor din Sibiu a fost însuflețită de către actorii spectacolului Ghidul copilăriei retrocedate. Un scenariu scris, în cea mai mare parte, de Andrei Codrescu, autor care a emigrat în SUA în 1965 și a devenit unul dintre marii poeți ai Americii. Spectacol din repertoriul Teatrului Național „Radu Stanca”, în regia lui Gavril Pinte, Ghidul copilăriei retrocedate, ne trimite cu gândul la motivele călătoriei, la nostalgia poeziei Sibiului de altădată, la copilărie. În ciuda momentelor muzicale și de dansuri tradiționale românești, tema comunismului „veghează” și influențează contextul și subiectul spectacolului.

Lui Andrei Codrescu i-a venit ideea acestui scenariu după ce și-a revăzut casa copilăriei și a dorit să o fotografieze. În momentul în care a vrut să facă acest lucru, i-a apărut în fața obiectivului un copil, cu care scriitorul s-a identificat. Acesta i-a amintit de el, la vârsta de nouă ani și s-a văzut pus față în față cu el însuși, cu tânărul care a plecat din țară, cu visele sale, cu iubirile și toate problemele de la acea vreme. De aici, a luat naștere povestea în care scriitorul se întoarce în orașul natal, Sibiu, în timpul Revoluției, ca să regăsească copilul din el. Acțiunea se petrece în anul 1990, când are loc întâlnirea de 25 de ani a absolvenților liceului „Gheorghe Lazăr” din Sibiu. Acesta se reîntoarce în liceul unde și-a petrecut adolescența și își întâlnește alter egoul de

© Scott Eastman

19 ani. Totul este neschimbat, ca și cum timpul a stat în loc.

Scenele se derulează într-o linie perfectă, cu reuniunea dintre colegi și profesori, cu amintiri din timpul liceului, cu bune și cu rele, cu lacrimi și răsete, pentru ca apoi conflictul puternic dintre Andrei Codrescu cel matur și cel adolescent să nască astfel de întrebări: Oare poate să-l identifice,

să fie sigur că el este cel autentic? Oare poate să-l convingă că el este el? Să plece din țara lui în America? Acolo chiar va deveni un mare poet? Toate întrebările și scenele, împreună cu jocul actoricesc impecabil al lui Gelu Potzoll și al lui Ciprian Scurtea, fac din Ghidul copilăriei retrocedate un tablou al călătoriei dintre trecut și viitor, care se materializează în inima Sibiului, în România natală a lui Andrei Codrescu. Cei doi actori reușesc să joace același personaj, la vârste diferite, lucru care la o primă vedere, poate părea banal, dar pentru spectator trebuie să existe o identificare și o asemănare destul de mare între jocul actoricesc al lui Gelu Potzoll și cel al lui Ciprian Scurtea. Aceștia reprezintă aceeași persoană, chiar dacă diferită ca vârstă. Sufletul personajului lor trebuie să fie în mare parte același, lucru care presupune un studiu detaliat al psihologiei personajului și o excelentă comunicare între actori.

Ghidul copilăriei retrocedate încearcă, printr-o atmosferă de nostalgie, de amintiri dureroase și plăcute în același timp, să transforme un loc public, precum clădirea istorică a Casei Artelor din Sibiu, într-un loc plin de viață și reușește să facă asta, la fel de bine cum a reușit și acum un an de zile, când a fost una din premierele Festivalului Internațional de la Sibiu, ediția a XVII-a.

Cristina Reștea

Metoda

Să obții un job nu mai e așa simplu. Teatrul Nottara ne dezvăluie un sistem nou și complicat de selectare a candidaților la interviu

Patru actori de la Teatrul Nottara din București ne-au prezentat, luni după-amiază, o metodă mai neobișnuită de interviu pentru un loc de muncă. Povestea ne duce într-o sală de ședință a unei companii multinaționale din Suedia, care găzduiește, pentru o oră, patru candidați la un post pe care orice om l-ar vâna astăzi: salariu mare, beneficii multiple și responsabilități pe măsură. Tocmai pentru că este un post foarte important, cei de la resurse umane aplică o metodă inovativă, după modelul american neconvențional de a-și selecta candidatul. Ei îi supun la diferite jocuri, prin care li se atribuie roluri, tocmai pentru a testa capacitatea de reacție, inteligența emoțională și creativă dar și sensibilitatea, toleranța și empatia.

În sală apar, pe rând, patru oameni. Decorul este de o simplitate sobră, ce ne indică mediul de afaceri profesionist: paravan și ușă de sticlă mată, o masă cu patru sticle de apă și pahare, cinci scaune directoriale, patru camere de luat vederi în plafon și sertare în pereți. Primul care ajunge își învinge emoțiile și se așează pe scaun, în așteptarea interviewerilor. Însă, în locul acestora, mai apare un candidat, care încearcă să lege o conversație de complezență, despre trafic și vreme, la care primul îi răspunde monosibalic și dezinteresat. Apar, apoi, alți doi, o femeie și un bărbat, care par să se cunoască de dinainte. Toți sunt puțin dezorientați la ideea că vor fi intervievați în același timp, ca ultima etapă a procesului de selecție, după ce aceștia trecuseră deja prin alte trei interviuri.

În timp ce așteaptă să se întâmple ceva, un sertar se deschide și le confirmă bănuiala că sunt urmăriți și studiați prin camerele amplasate în tavan. O scrisoare din sertar le dezvăluie regulile, dar și prima probă: unul dintre ei este un fals candidat și face parte din personalul de la resurse umane. Tot ce trebuie să facă este ca acesta să fie desconspirat de ceilalți. Bănuielele planează, pe rând, asupra fiecăruia, iar personalitățile se delimitează clar: primul sosit este cel sigur de sine, arogant, care ar face orice pentru a obține postul, al doilea este cel prietenos care încearcă să se facă plăcut de ceilalți, iar ultimii doi sunt cuplul competitiv care se completează, rămânând însă singuri în cursa lor. Alte două plicuri construiesc situații ipotetice, bazate pe trecutul candidaților, testând și scoțând, totodată, la iveală, intoleranța și lipsa de empatie

a celui care se dovedește a fi singurul candidat veritabil. Acesta din urmă confirmă faptul că este persoana potrivită pentru post, determinarea de a-și urmări obiectivul până la capăt, indiferent de repercusiunile asupra celorlalți, îl etichetează drept un om bun care doar pare ticălos. Până și modul de a-i da vestea cea bună a calificării lui pentru post este una mai puțin obișnuită: într-o expunere de falsă respingere, cei de la personal caută să-l testeze pentru ultima dată și să vadă dacă își acceptă înfrângerea sau mai luptă pentru a-i face să se răzgândească în a-l angaja. Epuizat de jocurile lor, candidatul clachează și preferă să plece senin la întâlnirea cu un prieten căruia să-i povestească, probabil la o bere, metoda complet nebuună de interviu.

Adina Katona

© Sebastian Marcovici

METRO **METRO GROUP** **real-**
MADE TO TRADE.

Liderii performanței își dau întâlnire
la Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu.

TAKATA

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE TEATRU DE LA SIBIU
2011 **COMUNITĂȚI**
EDIȚIA XVII
27 mai / 5 iunie

**BANCA COMERCIALA
CARPATICA**

Vă invită la teatru !

www.carpatica.ro

CU SPRIJINUL SPECIAL

PARTENER DE
COMUNICARE

vodafone

**Lacul Ursu
HOTEL**
★★★

CEC Bank

POLISANO

» de pe teren

Cînd face un șeic teatru? Fix cînd vrea el!

Vestea bună e că am văzut în fiecare zi cel puțin cîte un spectacol bun. Vestea proastă e că mai sînt doar cinci zile de festival și, în curînd, o să ne întoarcem acasă, la București, unde ne așteaptă doar circ, fără teatru. Dar, să privim partea bună a lucrurilor: avem locuri în primele rînduri.

● După un week-end tumultuos, în care Sibiu a fost plin, iar în clubul festivalului a fost dezmăț inter-cultural, ziua de luni a venit ca un sărut timid de boabă la ATF, după o noapte de amor nebun cu o actriță de 35 de ani. Ne-am început ziua liniștiți, în fața unei cafele, rememorînd povești de anul trecut. Un episod care a intrat în legendă: o trupă din Emiratele Arabe a venit însoțită de un șeic corespunzător, deci darnic, cu avion personal, care, la sfîrșitul reprezentației, a răsplătit actriței cu cîteva sute de euro. Deloc surprinzător (fiind vorba de un produs

● Pe la amiază, am dat o tură pe Bălcescu, unde o doamnă din înalta societate se fiția cocoșată pe picioroange, în timp de o cocotă ieftină, fără dinți, rîdea ca proasta la trecători. Spectacolul ajunsese la final, așa că nu am înțeles mare lucru, în afară de faptul că publicul se amuza, de unde am tras concluzia că fie era vorba despre o comedie, fie cocota spunea bancuri porcoase trecătorilor. Ulterior, am consultat programul și am înțeles că era vorba de *Bal Mascat* (foto) al celor de la Creature Feature. Oricum, pentru noi, cațavencii obișnuți cu baluri de criză, cu peste 200 de invitați hămeseți în sală, era prea devreme pentru un eveniment de această factură. Așa că am luat-o din loc, către Teatrul Gong, să vedem *Metoda* lui Theodor Cristian Popescu, în care joacă amicul Adrian Văncică. Cu această ocazie, am asistat la un interviu de angajare mai puțin obișnuit, în timpul căruia candidatul a transpirat mult, iar pu-

de export), el nu le-a lipit banii pe frunte actorilor, cum ar fi procedat orice șeic mai tuciu din România. Mai mult de atât, amabili, arabii au împărțit cadouri simbolice staff-ului festivalului, iar șeicul – bacșișuri generoase angajaților hotelului în care au fost cazați. Motivul? Covorul și chiuveta din cameră fuseseră arse cu cărbunii din narghilea. Ei bine, anul acesta șeicul (mai exact: Alteța Sa, Șeicul dr. Sultan bin Mohammed Al Quasimi) revine, însoțit de alți actori (mai precis: cei de la Sharjah National Theatre United). Am fost avertizați că vom avea parte de surprize, dar noi știm deja că una autorul piesei *Piatra Neagră* (de văzut pe 4 iunie, la Sala Thalia, începînd cu ora 19:00) este șeicul, iar tema acesteia e de maximă actualitate în Orientul Mijlociu și la CNN. E ceva deosebit, deci, despre mișcarea teroristă (pe care o dezaprobă) și adevăratul Coran (pe care-l propovăduiește). Ce mai, ne-a făcut curioși, măcar în ceea ce privește scenografia, costumele și ilustrația muzicală (muezzini sau explozii?).

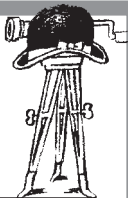
blicul a rîs pe rupte. Dacă nu l-ați văzut la festival și aveți un drum prin București, la Nottara, merită banii de bilet. Nu e ca la stand-up, dar oricum se rîde mult mai bine decît la știrile de la ora 17:00.

● Pe la ora 20.00 ne-am luat conversații de friptură și am poposit în curtea teatrului. Tocmai se terminase spectacolul *Tristețile căpcăunilor*, de la Teatrul Național din Bruxelles, în regia lui Fabrice Murgia. Toată lumea era îmbrăcată la țol festiv, iar în mijlocul curții trona o scenă cu două microfoane. Ambasadorul Regatului Belgiei, Philippe Beke, i-a acordat lui Constantin Chiriac, părintele festivalului acum major, o decorație din partea Majestății Sale Regele Albert II al Belgiei. Am aplaudat intens și am ciocnit elegant o cupă de șampanie. Apoi, am așteptat cuminiți să se lase întunericul, ca să ne putem dezlănțui la clubul festivalului, departe de ochii dojenitori ai aristocrației scoțioase.

Maica Reportereza

» concurs

recunoașteți
personajul

Explorare humanum est!

Bun găsit, dragi prieteni, bine-ați venit la magazinul cu mistere! Avem, vorba cîntecului, di tîti, cel puțin în ceea ce privește personajul de azi, cel care se caracterizează prin foarte multe chestii. Nu intrăm în detalii (suculente), întrucît va fi mult prea limpede despre cine e vorba – și vă reamintesc că regulile jocului sînt așa: noi ne prefacem că vă dăm indicii obscure, voi vă prefaceți că ele sînt prea vagi. E suficient să spunem că omul apare des la televizor, la teatru (o s-apară și aici, la festival), în tribune, apoi iar la televizor, la teatru, la vreun eveniment caritabil pentru care nevastă-sa a primit o invitație dublă, mă rog, fiecare le are p-ale lui, cine sîntem noi să-i facem program unui personaj atît de mare?

Ce zice tipu? "Fiecare tip de emoție artistică, fie că e teatru, fie că e muzică sau televiziune, necesită moduri diferite de concentrare. [...] Poți fi președinte, poți fi doctor, infractor, analfabet, poți să fii orice și poți astfel să explorezi universuri umane total diferite." Corect. Dar și mai corect e să presupunem că, în timp ce unui actor i se cere, prin fișa postului, să exploreze temeinic un număr de universuri egal cu cel al personajelor care i se repartizează în carieră, un analfabet nu poate sonda decît universul în care trăiește ca prostu', și asta doar dacă-i trece prin cap că e ceva de sondat. Mă rog, nuanțe. Cert e că personajul de azi e celebru și explozează multe. Știți de ce? Pentru că merită! Știți răspunsul corect? Perfect! Puteți cîștiga un almanah made by *Academia Cațavencu*. Scrie mai jos de unde-l poți ridica și în ce condiții. Ne vedem miine, ca să explorăm împreună un alt personaj fascinant al zilelor noastre.

Variante de răspuns:
A. Aurelian Teișan
B. Ștefan Bănică
C. Geo Costiniu
D. Wilmark

Unde ne găsiți?

La standul de carte din holul Teatrului Național Radu Stanca, în fiecare zi, între orele 18:30-19:00.
Atenție la neatente: primul sosit e primul servit!

APLAUZE
8-9

Vlaicu Golcea, compozitor. Am vorbit despre muzică, teatru, jazz (ceea ce n-a mai avut loc în pagină și rămîne la sertar, pentru altă dată) și – mai problematic decît pare – despre folderul intitulat “Vlaicu Golcea” din iTunes-ul meu de-acasă. Am înțeles cum e el, compozitorul. Ascultați-l și voi, de preferință la teatru. Nu-l căutați pe Facebook. E un gest inutil și narcisist.

Rep.: Cînd ai fost prima oară la teatru ce-ai auzit?
V.G.: Nu mai țin bine minte. Cred că prin liceu, la o piesă la Teatrul Național. Era cu niște marinari... De auzit, ce să mai vorbim...

Rep.: Ai început muzica de teatru prin a colabora cu Radu Afrim în București, la Green Hours. Apoi v-ai împrietenit și ai descoperit că Afrim are “o cultură muzicală incredibilă”. Spuneai despre el că e singurul regizor cu care ai lucrat care ascultă muzica spectacolului înainte de a-l monta. Tu cînd faci muzica și cum?
V.G.: De vreo doi ani mi-am schimbat radical stilul de lucru în teatru. Adică nu mai pregătesc nici un material muzical înainte de a participa la repetiții. Mi se pare singurul fel în care mai pot forța un tip de “sinceritate” artistică. Asta poate fi o discuție în sine – ce înseamnă să fi un artist sincer în anii aceștia, cînd deja s-a produs enorm, cererea de apel la șabloane este imensă, lipsa de informare și de criterii așijderea și ai la dispoziție tehnica zilelor noastre. Așadar, în urma citirii textului și a discuțiilor avute cu regizorul mă duc la repetiții “înarmat”, gata să reacționez la ceea ce văd pe scenă. La ultimele 6-7 producții, muzica a fost compusă (în căști) în timp ce actorii repetau pe scenă, urmînd ca între repetiții să șlefuiască ideile născute acolo, pe loc. Vorbind din alt punct de vedere, sînt din ce în ce mai interesat de locurile mai puțin comune ale muzicii de scenă și, de ce nu, de posibilitățile artistice pe care tehnologia mi le oferă. La multe

dintre spectacolele la care am lucrat în ultima vreme muzica este un fluid sonor care ocupă diverse spații fizice (e vorba, practic, de instalații de sunet cu multe puncte independente și/sau surround) și vine să vorbească publicului pe un alt palier decît acela vizual. Extrapolînd, îmi place să gîndesc prezența muzicii ca pe o scenografie sonoră sau, după caz, o dramaturgie sonoră din care un ascultător elegant să-și poată lua și alte tipuri de informații.

Rep.: Sună complicat. Să simplificăm: dacă te întreabă omul de la care cumperi zilnic pîine, salam sau ziare de ce e muzica atît de importantă într-un spectacol de teatru ce-i răspunzi?

V.G.: O să-i spun de *Sarea în bucate*, pe care sigur și-o amintește de la școală. În caz contrar, o să încerc să-i explic că, deși cea mai simplă pîine poate fi și cea mai bună, în cazul în care dorește specialități, pîinea cu semințe ar trebui să conțină și semințe, salamul cu soia trebuie să aibă ceva soia prin el, iar ziarul fără fotografii color este un pic mai greu de conceput zilele astea.

Rep.: Dacă ți-aș propune acum să scrii muzica pentru un spectacol pe care-l regizez, m-ai întreba dacă știi cine e Branford Marsalis? Ar trebui să te iau cu frumusețel, să bem 40 de beri împreună, în prealabil?

V.G.: Hai să fixăm moneda de referință la 50 de ml. de Unicum. De Branford nu te-aș întreba. M-aș asigura că mă cauți pentru că ți se pare interesant universul meu și crezi că ar putea potența viziunea ta. M-aș asigura că vrei să faci un lucru original și că te interesează natura profundă a artei – nu doar bifarea unui proiect și beneficiile ce decurg de aici. Încă 50 de Unicum. Și așa mai departe.

Rep.: Nu colaborezi decît cu oamenii cu care comunic foarte bine. Ești sensibil la latura asta, “umană” a creației teatrale. Sună mai mult a pasiune decît a profesionalism.

V.G.: Așa și sper să rămînă. O pasiune și o necesitate de neexplicat. Că de asta m-am apucat de muzică, la 18 ani. Și tot de asta m-am lăsat de cîntat jazz la chitară și la contrabas. Profesionalismul este mai degrabă un cod moral absolut necesar. De el depind relațiile tale cu cei cu care lucrezi. Dar cred că lucrurile frumoase apar atunci cînd lași să înflorească comunicarea artistică între oameni. Pentru mine, orice este legat de artă este legat intrinsec de natura umană. Nu pot face abstracție de asta și nu cred că un mirlan poate fi un mare artist. Un bun profesionist – da.

“Odată trecuți Carpații, lucrurile devin un pic mai nuanțate”

Rep.: Nu e frustrant pentru un muzician ca tine să știe că publicul vine la teatru pentru cuvinte și că muzica ar putea fi pentru el un produs secundar?

V.G.: Pentru un muzician ca mine, nu. Judecînd în termeni care țin strict de “orgoliul” artistic, muzica mea nu este un produs secundar. Din simplul motiv că, dacă ea ar lipsi, spectacolul nu ar mai fi la fel. În schimb, e de la sine înțeles că, dacă ești parte a unui spectacol sincretic – care de obicei este semnat de regizor în ochii publicii (cine știe cum îl cheamă pe compozitorul care a făcut soundtrack-ul de la *American Beauty*, a cărui muzică e definitorie pentru film?) – trebuie din start să știi cît de mare îți este plapuma.

Rep.: Ce faci cu piesele compuse de tine pentru spectacolele de teatru? Ele sînt gîndite într-un context anume (o piesă, niște actori, o scenografie). Dar cît de bine funcționează separat, ascultate acasă, la căști, ca pe niște single-uri sau albume?

V.G.: În principiu, îmi doresc ca muzica pe care o fac

pentru scenă să poată incita imaginația celui care nu a văzut încă piesa pentru care a fost creată. Și să-i poată permite un “preview” emoțional al spectacolului și al viziunii regizorale. Dacă și reușesc, asta nu pot spune. Eu mă regăsesc în ele. Am și o dezbateră deschisă cu prietenul meu, regizorul Theodor Cristian Popescu, cu privire la “dreptul moral” de a izola muzica de spectacol pentru care ea a fost compusă. Și puteți avea un exemplu chiar aici, la Sibiu. Oricît de ok pare ascultată separat, muzica spectacolului *Opinia publică* se împlințe doar în spectacol. Este unul dintre cele mai bune lucruri pe care le-am făcut și sînt bucuros că am întîlnit un regizor cu care pot discuta

despre muzică și rolul ei – la modul cum o fac cu Cristi. Pentru partea a doua a întrebării ofer un link: www.vlaicugolcea.ro/soundtracks.

Rep.: Ce ascuți cînd nu compui?
V.G.: Acum îmi dau seama că ORICE în afară de pop, jazz contemporan și muzica “cultă” contemporană. Dar nu este un “statement”. Pur și simplu nu mă interesează pentru că mi se par muzici auto-consumate, iar în cazul muzicii pop – doar un pretext pentru videoclipuri soft-porn.

Rep.: Legenda spune că în vestul țării se ascultă muzică mai bună decît în sud.

V.G.: Asociez zona bucureșteană cu snobismul și cu un “wannabee - ism” de un provincialism care deschide un enorm zîmbet amar. Nu aș insista asupra muzicii ascultate, pentru simplul motiv că fiecare este liber să asculte ce vrea el. Ce mă deranjează pe mine este atitudinea față de performance-ul live și un anumit tip de blazare, care mă face să mă întreb ce naiba caut eu pe acea scenă. Odată trecuți Carpații, lucrurile devin un pic mai nuanțate.

Rep.: Altminteri, de ce e mai bine la Sibiu decît la București?

V.G.: Pentru că îmi pot începe ziua de lucru cu o “formatare” de o oră cu o cafea în aer liber fără gaze de eșapament și fără zgomot de mașini. Pentru că am senzația că sînt tratat decent, uman și artistic. Pentru că deja există în teatru o pereche de subwoofere. Pentru că sînt oameni cu care îmi face plăcere să lucrez. Pentru că acei oameni lucrează cu plăcere și sînt interesați de ceea ce fac.

Rep.: Tema de anul acesta a festivalului este “Comunități”. Cîți prieteni ai pe Facebook și la ce-ți folosesc? Chid contul. Cu cît trece mai mult timp, cu atît cred că resortul adînc al activității pe Facebook e unul profund narcisist și nu are nici o legătură cu comunicarea.

Dragoș Vasile

Nu, drăguțo-chan, nu ești indiscretă întrebîndu-mă dacă m-a prins cutremurul la muncă. Dar, să știi, ce-ai citit tu pe internet nu e adevărat: gheișele nu sînt un fel de maseuze thailandeze. Practic, e invers: ele sînt un fel de gheișe care nu știu deloc să se îmbrace.

Delegație oficială de gheișe, explicînd publicului sibian că poporul japonez a depășit, cu demnitate, incidentul de la Fukushima. Și că înălțimea lor ușor exagerată s-ar putea explica și prin faptul c-au mîncat dintr-o conservă contrafăcută de creveți în două culori, importată din China.

Pe vremuri, aveam un costum normal, de asistentă medicală. În timp, am ajuns la concluzia că aceste stereotipuri sexuale sînt dăunătoare atît artei, cît și bărbaților din viața mea, care nu găseau nicăieri un costum de diabetic

Instantaneu din spectacolul *Pisica albastră*, în care o femeie ciudată își pune costumul de pisică și așteaptă, vorbind singură două acte, un pitbull portocaliu care s-o smotocească puțin. Pitbull-ul îi dă țeapă, dar apare de nicăieri un labrador negru cu o cutie de pizza-n bot.

După numai patru căni de ceai petrecute în țara dumneavoastră, am identificat paradoxul aristocrației țigănești: există un rege și un împărat, în condițiile în care pe moștenitorii acestora îi poate cheama Președintele sau Democrația.

Descendente ale unei vechi dinastii nobile, în vizită la un magazin de materiale de construcții din Sibiu, în încercarea de a înțelege direct de la sursă cum dracu' se poate face un palat în România fără domeniu de vînătoare, teren de cricket și 20 de valeți care să așeze argintăria cu șublerul.

cuvîntul care ... ...se bate cu topoare

● Ziarele din oraș sunt pline de știri despre FITS. În Rondul de Sibiu găsim un articol mare despre *Pe re-pede-înainte*, spectacolul de dans al trupei Inbal Pinto @ Avshalom Pollak Pasternak. Și pe pagina de net a *Ziarului de Sibiu* sînt știri despre festival. Probabil. S-ar putea site-ul să meargă doar pe Internet Explorer (de care mie mi-e scîrbă și nu mă ating de el), că mie nu-mi arată nimic pe celelalte browsere. În *Turnul Statului* am identificat un articol extins despre atelierile de artă teatrală din cadrul festivalului și personalitățile care le susțin. Voi reveni, sper, cu amănunte, deși ultima oară cînd am participat la un atelier a fost în școala generală și nu-mi aduc aminte dacă mi-a plăcut sau doar ziceam mersi că scap pentru o oră de chestiile care nu-mi vor folosi niciodată la nimic, ca de pildă fizica sau chimia.

● Prima pagină în *Tribuna*, titlu inteligent: „Șanta(j) la spital? Cse Kestie”. După ce am citit articolul, abia mi-am dat seama cît de inteligent e titlul. În articol nu e vorba de nici un șantaj, evident. Ci de un director de spital, Adrian Șanta, care a declarat că n-au destui asistenți medicali, așa că Ministrul Sănătății, Cseke Attila s-a sesizat să trimită niște inși să vadă situația, care au constat că nu se întîmplă nimic grav acolo, ci ceva tipic românesc: nu prea sunt bani, nu prea sunt oameni, treaba se face așa cum se poate. Ca în orice spital în ultimii 20 de ani. Deci, mai exact, în tot articolul nu se spune absolut nimic nou. Dar Laura Buciu, jurnalista ce l-a scris a găsit o chichiță să te faci să-l citești: a făcut un joc de cuvinte cu Șanta și Cseke în titlu din care se înțelege ceva ce n-are nici o legătură cu articolul în sine. Așa că nu pot să zic decît: „uneori și pe prima pagină a ziarelor se scriu articole cu Buciu. Ce chestie!”

● De pe pagina de pierderi din *Tribuna* aflăm că Popovici Doina și-a pierdut carnetul de șomer. Dacă nici așa nu e semn că trebuie să se apuce de munca, nu știu ce e.

● Doi domni de 73 și 76 de ani din Alma Vii au avut un schimb dur de replici, din cauza unei femei, evident. Știi cum e la 70 de ani: hormoni, violență, dragoste cu năbădăi. Și cum schimbul dur de replici nu era destul de dur, s-a ajuns la un schimb de topoare. Cel de 76 de ani l-a văzut pe ălălat mai mic și a crezut că îl doboară repede cu toporul. Bineînțeles, cel de 73, profitînd de vigoarea anilor în minus, a contraatacat cu pumni și picioare. Ambii s-au ales cu răni și, probabil cu amenzi de tulburarea liniștii publice. De-aia e frumos la vîrsta senectuții. Poți să dai liniștit cu toporul în cineva și știi că n-ai destulă vlagă să-l omori.

Lecturmul Breslelor

» strada principală

Teatru cu forța? Băi, tu ești bărbat sau ce?

Este a șasea zi FITS. Orașul este din ce în ce mai aglomerat. Traficul, pesemne intens, dă bătăi de cap șoferilor. În șase zile am fost martorii a patru accidente ușoare și a cel puțin tot atîtea spectacole grele. Nici pentru restul lumii nu a fost mai ușor. Unii au fost aduși cu forța la festival, spre deosebire de noi, care am venit de bunăvoie. Ce vreți, așa sînt fanii adevărați, fac orice pentru o bucățică blondă de cultură.

Alex (50 ani, Germania, în foto): „Este un festival foarte mișto și ne place foarte mult. Prima dată am venit aici în 2009 și de atunci o facem constant.”
Clara (33 ani, casnică, Sibiu): „Orașul este foarte aglomerat pe perioada festivalului, însă nu cred că se supără cineva. Pînă la urmă, e ca o sărbătoare.”
Decebal (48 ani, translator, Brașov): „Venim la festival de cinci ediții și ne place foarte mult. Soția mea a fost actriță și este pur și simplu încîntată, mai ales că anul acesta ne-am întîlnit cu două dintre fostele ei colege. Stăm pe toată perioada festivalului.”

Vrem să vedem cît mai multe spectacole. Pînă acum, cel mai mult ne-a plăcut *Idiotul*, care a fost în prima zi.”

Marius (27 ani, IT-ist, București): „Prietenă mea m-a tîrît aici pentru că are întîlnirea de zece ani cu colegii ei din liceu. Este o întîmplare faptul că am nimerit în aceeași perioadă cu festivalul. De aici o să mergem la Cluj, să stăm cîteva zile la TIFF.”

Citata și fiul

opera de trei pahare*

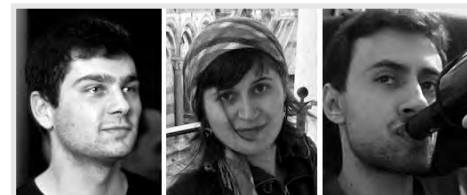
Noaptea sibiană nu se grăbește

Weekendul s-a terminat și agitația s-a oprit în loc. Nu se grăbea nimeni să facă nimic, ca-ntr-o piesă în două personaje care stau la o masă, contemplant-o, și toată lumea tace. Desigur, se aruncau beri sub nas la clubul festivalului, dar mai lent și de către mai puțini oameni. Hora era și ea mai mică și se mișca ezitant, în reluare. Așa că ne-am dus pe la niște dudu pe acasă, să consumăm alte lucruri, între alți pereți, sperînd că se mai adună lume pînă ne pîlim. Ne-am întors în centru pe la 1:30 și se întîmplau chiar mai puține lucruri decît la începutul serii. La clubul festivalului, lumea se uita adînc în paharele de bere, de zici că aveau televizoare pe fund și în oraș, pe străzi, erau mai mulți polițiști decît oameni normali, ca-n Belfast, după ce se-arunca cu bombe după spectatori.

Cluburile se împărțeau în două categorii: alea deja închise, în care puteai să intri doar cu o rangă și cele care voiau să închidă și nu puteau de noi, așa că se uitau barmanii urît în direcția noastră, încercînd să ne sugereze finuț că ar trebui să ne ducem dracului să ne culcăm. Așa că ne-am dus să ne plimbăm. Lucru care ne-a plictisit foarte repede, căci s-a lăsat cu foame. Moment în care am găsit ceva interesant de făcut: căutat mîncare. O misiune ce părea extrem de ușoară la prima vedere, pentru că toți sibienii ne îndrumau spre același loc, care era foarte aproape. „Foarte aproape” a luat 30 de minute de mers, la deal. Miraculos și complet aberant pentru legile fizicii, drumul de întoarcere tot la deal a fost! Măcar am reușit tradiționalul consum de șaormă sănătoasă înainte de culcare. Concluzia: Sibiu, trezește-te! SIII-BIIII, TREZEȘTE-TE! Hai, te rog frumos, fii prietenul meu! Arată-te, arată-mi, fă-mă să pun mîna și să urlu „Esteeel”, dă-mă pe spate, bagă-mă sub masă și acolo, jos, dacă n-avem altceva mai bun de făcut, măcar povestește-mi ceva frumos despre vremurile de demult. Te-aștept diseară, la locul știut.

Berică Venturiano

* Cronica evenimentelor nocturne realizată de experții noștri acreditați la mese.

TEATRUL NAȚIONAL PENTRU COPII – 10 ANI THE CHILDREN NATIONAL THEATRE – 10 YEARS

Teatrul Național pentru Copii a crescut odată cu micii spectatori. Cortina a fost ridicată sub zodia primăverii, într-o duminică a marii sărbători a Floriilor, în urmă cu zece ani. Cei mici, dar mai ales părinții au avut bucuria de a aplauda în fiecare duminică o premieră, deoarece spectacolele erau concepute în așa fel încît în fiecare duminică de la ora unsprezece era altă poveste. Cei mai curajoși urcau pe scenă și deveneau eroi din povești, iar cei timizi sau emotivi își învingeau teama aflînd că lupul sau muma pădurii, balauri și zmei pot fi îmblânziți. Povestea și aventura de a fi pentru două ore actor era în final răsplătită cu aplauze. Dacă acceptăm că Teatrul este Joc, atunci cei mici și-au putut continua joaca la teatru și astfel au învățat, an de an, drumul către această „artă”. Acum, în prag de aniversare, mulțumim celor care s-au jucat de-a teatrul intrînd în poveștile domnului Creangă, ale domnului Caragiale înțelegînd sufletul lui Făt Frumos din *Lacrimă* și parcurgînd traseul teatrului de la începuturi pînă la Shakespeare („Jocul de-a Teatrul” și „Jocul de-a Shakespeare”). Întrebarea: vrei să-ți spun o poveste?, a avut întotdeauna un răspuns afirmativ din partea copiilor. Cu ajutorul măștilor și al costumelor ei au avut

The Children National Theatre grew old along with the small viewers. The curtain was raised under the sign of spring, on the great celebration of Palm Sunday, ten years ago. The little ones, and mostly the parents were glad to applaud a premiere every Sunday since the performances were made in such a way that each Sunday at eleven another story was presented. The braves ones would get up on the stage and become story heroes, the timid and emotional ones would overcome their fear by learning that the wolf or the bad witch, the monsters and dragons can be tamed. The story and the adventure of being an actor for two hours were rewarded with applause. If we accept that the Theatre is a Game, then the little ones could continue their playing in the theatre and they have learned every year the path to this „art”. Now on the eve of anniversary we thank those whom played the theatre game entering the stories of Creangă or Caragiale, understanding the soul of Prince Charming, The Tear-Begotten and taking the journey of theatre from its beginnings to Shakespeare (“The Theatrical Game” and “The Shakespeare Game”). The question: would you like me to tell you a story? always had a positive answer

abracadabra teatrul național pentru copii

posibilitatea de „a fi” în poveste și „a nu fi” doar spectatori. Tradițiile și întreaga mitologie de suflet a românilor cu Buni și Răi au prins viață la Teatrul Național pentru Copii cu ajutorul celor mici („Buni și Răi”). Buna Poveștilor (Adina Cristescu) a luat apărarea personajelor de poveste, iar publicul a fost judecătorul din frumosul proiect în care personajele erau acuzate că nu sunt atît de rele unele și atît de bune altele („Judecata Poveștilor”). Clovnul cel trist (Gabriel Spahiu) și tot timpul vesel a jucat toate personajele rele pe care cei mici le-au înfrînt. Magicianul poveștilor (Marian Rălea) a devenit prietenul sau dușmanul publicului zece ani de poveste. La împlinirea celor zece ani (10 cifra solidarității) mulțumim tehnicienilor care au fost alături de noi, magicianul luminilor și vrăjitorii sunetului dar, în primul rînd, bunicilor, părinților și copiilor care au aplaudat Teatrul Național pentru Copii.

Toate spectacolele Teatrului Național pentru Copii și Abracadabra au avut premiera în cadrul Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu - Secțiunea Proiecte, în Parcul Sub Arini, un loc binecuvîntat și iubit de toți copiii sibieni.

1625

THE RATIU FAMILY
CHARITABLE FOUNDATION

from the children. Helped by the masks and the costumes they had the possibility “to be” in the story and “not to be” just viewers. Traditions and Romanian’s whole mythology, with Good and Bad heroes, came to life at the Children National Theatre with the help of the little ones („Good and Bad”). The Grandmother of Stories (Adina Cristescu) has taken the side of the stories’ characters and the public was the judge in the project where the characters were being accused of not being that bad or that good (“The Trial of the Stories”). The sad and always cheerful clown (Gabriel Spahiu) played all the bad characters defeted by the little ones. The Magician of the Stories (Marian Rălea) has become the friend or foe of the public for the past ten years. At the ten years anniversary (10 is the solidarity number) we thank the technicians that had been with us, the magician of the lights and the sound wizzards, but most of all, the grandparents, parents and children that had been cheering the Children National Theatre. All the performances of the Children National Theatre and Abracadabra have had the premiere during Sibiu International Theatre Festival—Projects Section, in the Sub Arini Parc—a blessed place loved by all the local children.

O oră pentru seninătatea gândului și a sufletului...

Nimeni nu știe ce e în inima mea

La miezul nopții, în cea de-a treia zi de festival, s-a întâmplat ceva frumos, ce ne-a încântat inimile! Care a fost evenimentul? One-man show-ul *Nimeni nu știe ce e în inima mea*, după un scenariu propriu al talentatului actor al Teatrului Național Radu Stanca, Florin Coșuleț, un tânăr actor ce se bucură, la Sibiu, de o admirație și o apreciere la nivel înalt, datorită numeroaselor roluri interpretate cu măiestrie. În drum spre Atrium Cafe, eram plină de nerăbdare și curiozitate... Am luat cu mine și câțiva prieteni, fiindcă simțeam că va fi o seară specială. Și am avut dreptate! În cafenea era lume multă, nici un scaun liber, dar asta nu putea reprezenta nici pentru mine, nici pentru mulți alți spectatori o problemă, deoarece aveam cu toții convingerea că merită să ne înghesuim, sau să stau pe scări, sperând că vom afla ce este în inima lui Florin Coșuleț. Ora 24:00, surprinzător Florin Coșuleț intră în cafenea însoțit de un cerșetor și când spun lucrul acesta, nu îl spun în termeni teatrali, ci redau realitatea. De aici începe o atmosferă incredibil de plăcută, cuceritoare și veselă. Florin Coșuleț are în mână un buchet de bujori pe care îi împarte gratuit bărbaților prezenți, pentru ca aceștia să îi ofere apoi fetelor, însă fiecare bujor vine la pachet cu o poezie sau un banc, în funcție de preferința spectatorului,

© Scott Eastman

iar costul unui astfel de pachet este de 3 lei, ceea ce stârnete amuzamentul spectatorilor... Ingenioasă idee! Toți spectatorii care au primit câte o floare au avut ocazia să fie actori, preț de două minute și să se bucure apoi de o poezie veselă, de una melancolică sau pasională, de dragoste, ori de un banc. Spectacolul a fost mereu proaspăt, plin de improvizație, ce a dovedit aptitudinile și competențele artistice ale actorului sibian, evidențiindu-i o calitate esențială, atât pentru omul de rând, cât mai ales pentru un actor: charisma! Spectacolul a ținut o oră; o oră în care interpretul emana energie pozitivă, o oră de entuziasm, râsete, izbucniri lungi de ropote de apluze, o oră dedicată dragostei, sincerității, prieteniei și zâmbetului, pentru seninătatea gândului și a sufletului. Cred cu ardoare că nu sunt singura care a dedicat și ar mai dedica, cu încântare, încă o oră pentru astfel de trăiri! M-am tot întrebând dacă, la finalul reprezentației, vom afla sau nu ce este în inima actorului sibian, oricât de puțin, dar, totuși, ceva să știm. Scriind, mi-am adus aminte că banii primiți de pe pachetele de poezie, bancuri și flori, au fost dăruți de actor cerșetorului...

Ana Năneștean

Tristețile Căpcăunilor

Analiza propriei vieți. Câți dintre noi pot spune cu certitudine că sunt, cu desăvârșire, fericiți? Dar câți pot răspune fără să ezite la următoarea întrebare: toată viața ai fost fericit, existența ta a fost atât de liniară încât nu poți descrie cel puțin un eveniment care să-ți fi zguduit conștiința, să-ți fi modificat radical percepția cu privire la tot ceea ce te înconjoară și, mai cu seamă, la propria-ți persoană? Poate că, uneori, nici nu e nevoie ca vreun eveniment major să intervină pentru a cugeta la o asemenea problemă. O neliniște inexplicabilă te încearcă de ceva vreme și nu înțelegi de ce, deși totul pare minunat, încerci să alungi starea aceea și să te bucuri de vremea frumoasă de afară; dar într-o dimineață te poți trezi brusc, resorturile acelei neliniști care dospeau în abisul subconștientului tău pot să erupă cu o asemenea forță încât să realizezi că, începând cu acea dimineață, nimic nu va mai fi la fel. Tu nu mai ești cel de dinainte, nici măcar nu știi dacă te mai poți numi om. Acesta pare a fi punctul de pornire al regizorului Fabrice Murgia când s-a gândit să propună Tristețile Căpcăunilor, o producție a Teatrului Național din Bruxelles. Unii oameni sunt altfel. Regizorul a înțeles acest lucru și personajele lui sunt situate la un nivel superior. Nu sunt adolescenți revoltați, teribiliști, a căror nevoie primordială este atenția semenilor; sunt tineri a căror energie se îndreaptă în direcția introspecției, care realizează că adevărul și cele mai autentice învățături zac în interiorul lor, nu în cărți sau în mediul înconjurător. Emilie Hermans și David Murgia dau viață unor personaje care, odată confruntate cu aceste revelații, nu mai au de ales decât să își fragmenteze propriile ființe. Acel conglomerat de viziuni incomplete și naive cu privire

© Sebastian Marcovici

la viață, bucuria de a experimenta lucruri simple, speranța construirii unei lumi mai bune și mai frumoase, numit adesea și copilărie, este smuls cu brutalitate din interiorul lor. Dar ce se întâmplă mai departe cu copilăria? Se dizolvă, pur și simplu, sau

plutește în jurul personajelor asemeni unui suflet care încearcă în zadar să pătrundă conștiințele pe care le subjugă odinioară? Regizorul a ales a doua variantă și a transpus această idee sub forma celui

de-al treilea personaj, interpretat cu o pasiune supraomenească de către Laura Săpul. Întruchiparea copilăriei este legătura dintre lumea noastră și cea a protagoniștilor, este maestrul de ceremonii, este îmbrăcată într-o rochie albă și poartă pe chipul ei pete de sânge care nu se vor mai șterge vreodată; nu este frumoasă, este crudă, violentă și rarele ei momente de bucurie își au seva în tristețea și furia celor doi adolescenți. Aici, copilăria nu mai este sinonimă cu inocența și capătă noi dimensiuni. Figurează mai mult cu acceptarea realității care presupune totodată și o eliberare de norme și legile absurde care ne domină existența și condiționează comportamentul nostru. Acest aspect este sugerat cu subtilitate de construcția decorului, care pare a cuprinde două lumi. Prima lume ocupă cea mai mare parte a scenei; este spațiul în care se desfășoară Laura Săpul, delimitat de perdele albe prin care se proiectează lumină albastră, iar singurul obiect este un leagăn. Un perete mare desparte acest spațiu de alte două camere separate, fiecare reprezentând universul unuia dintre protagoniști. Nimic nu este întâmplător, utilitatea peretelui remarcându-se încă de la început prin faptul că pe acesta se proiectează consecutiv chipurile celor doi tineri prin filmări live; o tehnică inteligentă, fără de care ar fi fost extrem de greu pentru spectatori să-i urmărească pe actorii aflați la o distanță considerabilă față de avanscenă. Într-un final, protagoniștii părăsesc o lume cu care nu se mai identificau de mult și pășesc într-o altă lume în care își află eliberarea prin moarte.

Lucia Bucurenciu

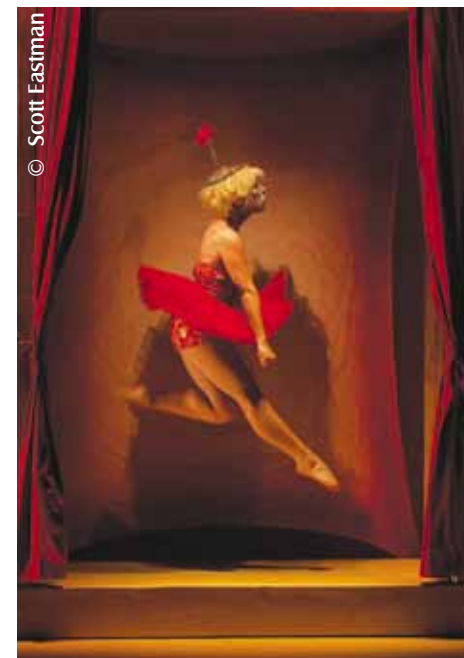

Welcome to the Freak Show

Doamnelor și domnilor, bine ați venit la spectacolul ciudățeniilor. Pentru început, puteți admira o balerină-contorsionistă care, într-un tutu roz, va realiza câteva piruete pe muzica deja clasică a unei cutiute muzicale. Va fi acompaniată, în partea stângă a scenei, de un balerin interpretat chiar de Jack Skellington, regele-dovleac din ținutul Halloween town (*The Nightmare Before Christmas*). Apoi, veți putea urmări un moment comic cu o guvernantă bătrână, tipică pentru familia Addams, cu un Fester-siamez și cu o altă balerină, de data aceasta cu rochița închisă la culoare și cu un scaun lipit de fund, pe care se așează, imediat ce are cu prima ocazie. Aceștia vă îmbie să urmăriți, pe platforma adusă în scenă de două creaturi complet albe, scurte momente coregrafice, despărțite de aplauzele asistenței și de intermezzo-urile dansante ale balerinei cu scaun. Dansatori, acrobați și circari se vor perinda prin teatrul mobil cu cortine roșii, executându-și numărul.

Câteva interludii vă vor destinde, printre care un moment de dans sincron realizat de regi-dovleac într-o armonie dizarmonică pe acorduri de muzică mongolă, apoi o *ceată* de balerine neaoșe vă vor încânta cu o reprezentație în ritm de castaniete, iar patru ființe albe vor face, în pași de dans, mișcări de belly dancing. Dar nu doar aceștia vă vor ferma, ci și alte ființe umane *diferite* vor încerca să vă impresioneze.

Trio-ul grotesc va reveni pe scenă, de această dată

© Scott Eastman

împreună cu teatrul ambulant și vă va încânta cu povestea de dragoste dintre balerină și unul din cei doi Fester.

Finalul îi va avea ca eroi tot pe cei patru protagoniști; patru pentru că haina uriașă care îi ținea lipiți pe siamezi este îndepărtată, împreună cu taburetul din spatelul balerinei.

Veți petrece o oră în compania dansatorilor israelieni de la Inbal Pinto & Avshalom Pollak Dance Company, al căror ritm și pasiune curg prin vene în locul leucocitelor și a trombocitelor, nelipsite din sângele est-europenilor. Flexibilitate și vervă sunt două cuvinte care descriu ceea ce veți urmări. Balerinii vă vor impresiona cu mobilitatea lor, de care vor abuza la maximum, pe toată durata spectacolului, elaborând pe scenă, prin mișcări alambicate și distorsionate, o nouă coregrafie.

Veți recunoaște, desigur, chiar și imagini familiare – pașii tangoului cvasi-pasional, femeia care cântă la flașnetă – doar pentru ca, pe urmă, să fiți din nou furați de parfumul îmbătător al neconvenționalului adus de adierea Mediteranei.

În speranța că spectacolul vă va șoca într-atât încât vă va stârni curiozitatea să participați și la alte reprezentații de dans contemporan și că actorii-balerini vă vor trezi interesul să cumpărați bilete la producții israeliene, vă dorim vizionare plăcută și nu vă vom lăsa să plecați cu mâinile goale, ci vă oferim toate perlele pe care le puteți culege, în pași de dans. Olé!

Ștefania Dogariu

Successul businessului tau incepe cu ThinkPad Edge e220s

Performanța de elită pentru profesioniști de elită

Descopera un laptop premium, ultraportabil, de 12.5 inch, perfect pentru indeplinirea obiectivelor tale de business si personale.

Performanța unică:
Viteza de execuție cu 37% mai ridicată
3 secunde de boot.

ThinkPad Edge

APLAUZE 14-15

JURNALUL NATIONAL
cel mai citit ziar de calitate din România

576.000 de cititori în fiecare zi!

www.jurnalul.ro

e-on

E.ON
Partener al Sezonului German

www.eon-romania.ro

JURNALUL NATIONAL

Tribuna
COTIDIAN INDEPENDENT. APARE LA SIBIU. Fondat în 1894 de Ioan Slavici
Dintotdeauna pentru totdeauna

antena
mereu aproape
SIBIU

euronews

REALITATEA TV

zile
nopti
DE VITRA LIBERĂ

magicfm
93.8
soft music

cotidianul.ro

Turnul Sfatului

ACADEMIA CATAVENCU
TAJAMA
63%
CA 70%

Esquire

ronduldesibiu.ro

Agencia Națională de Presă
AGERPRES
DIN 1885

DEUTSCHE WELLE
DW

esarom ROMANIA
EXPERTS TASTE

Redal
Pe gustul dumneavoastra

greiner
packaging

J·U·S·T®
DESIGN

Viața-n pași de dans: Balerinii timpului

Se spune că, atunci când îmbătrânim, devenim nu numai mai înțelepți, ci și mai așezați în iubire. Spectacolul *Balerinii timpului* ne propune o dragoste cu năbădăi, prezentată retrospectiv. Totul a început cu povestea relației dintre doi bătrâni care dansau împreună, sprijinindu-se unul pe celălalt. Personajele erau conturate cu ajutorul unor măști extrem de expresive, ce evidențiau trăsăturile alterate ale expresiei umane ce își păstrează, însă, prospețimea lăuntrică. Așadar, spectacolul a debutat cu o imagine de o plasticitate cuceritoare care a determinat spectatorii să mediteze asupra importanței relațiilor interumane. Privindu-i, parcă eram surprinși de certitudinea că iubirea nu este perisabilă și că există într-adevăr erosul acela etern pe care îl căutăm cu toții. Ne simțeam în siguranță, descoperind că, într-adevăr, dragostea nu ține cont de vârstă. Un debut promițător, pentru o reprezentație care se anunța a fi o experiență introspectivă ce putea genera o serie de reflecții intrinseci. Și totuși, după primele minute, spectacolul a luat o întorsătură cu totul neașteptată, transformându-se dintr-un tablou cu păpuși umane, într-o improvizație haioasă și plină de viață. Cei doi bătrâni, redeveniți tineri, reparcurg toate etapele vieții de amareză, oarecum pentru a ne expune demersul optim preparării unei iubire ca a lor.

Momentele cele mai reprezentative ale unei vieți de cuplu, momente pe care am putea să le numim „clisee”, au fost transpuse scenic cu ajutorul expresivității corporale a comediaților, ajutați, însă, și de elementul muzical. Dansul reprezenta elementul de legătură, omniprezent, la toate

vârstele și la toate evenimentele de o importanță majoră. Elementul surpriză a fost la final, când publicul și-a dat seama că fusese indus în eroare. Dacă aveam impresia că această poveste a început cu sfârșitul, adevărul este că ne-am înșelat, întrucât finalul piesei intervine ca și un contrapunct la teoria iubirii eterne, demonstrându-ne, încă o dată, cât de mici și de ne semnificativi suntem, când întregile noastre vieți stau sub influența unor elemente fataliste. Dragostea celor doi se sfârșește după cum se sfârșesc toate poveștile de dragoste adevărate, în moarte: el este cel care devine neant, iar ea rămâne, dansând, cu amintirea lui. Pare trist, însă moartea face parte din viață și nu o putem înfrânge decât prin acceptare. Oricum, realțiile de tipul celei prezentate în spectacolul *Balerinii timpului* sunt extrem de rare și, atunci când avem ocazia să le trăim, ele trebuie să fie exploatate la maxim, asemeni protagoniștilor noștri care au înțeles să valorifice viața prin dans. În acest fel, dansând, chiar și moartea a devenit mai frumoasă.

Doriana Tăut

FARMEXIM

Oamenii fac diferența

JTI

JTI este partener și susținător al marilor evenimente și instituții culturale din România:

- Festivalul Internațional de Teatru Sibiu (FITS)
- Festivalul Internațional „George Enescu”
- Festivalul Internațional de Film Transilvania (TIFF)
- Festivalul Internațional de Film „Comedy Cluj”
- Festivalul Internațional de Film „Next”
- Universitatea de Arte
- Teatrul Măscă
- Opera Națională București
- Societatea Națională de Radiodifuziune

METEO
ROMANIA

METRO
METRO GROUP
MADE TO TRADE.
real

Centrul de Cercetări Avansate în Domeniul Artelor Spectacolului

Seria conferințelor de presă de la Centrul Cultural Habitus și-a continuat luni dimineață proiectul de mediere a dialogului între artiștii prezenți la FITS și publicul festivalului. Moderatorul Octavian Saiu i-a avut ca invitați pe actorul David Murgia al Teatrului Național din Bruxelles și pe regizorul român Gavriil Pinte. Pe David Murgia îl putem vedea în spectacolul Tristețile Căpcăunilor, scris și regizat de fratele său, Fabrice Murgia. Având ca temă problema creată de dependența de tehnologie a tinerei generații și consecința alienării lor într-o lume virtuală, spectacolul artiștilor belgieni îmbină pe scenă prezența actuala a doi actori cu proiecții video. Jurnalul blog video proiectat pe scena în live feed trasează pe parcursul a doi ani pierderea copilăriei prin prezentarea unei conștiințe, care alunecă treptat într-o percepție deformată a realității și într-o izolare mentală și emoțională. Atunci când experiența realității e filtrată prin mediul tehnologic, când contactul social se limitează la Facebook și Twitter, rezultatul e o lipsă de empatie ce se materializează ușor în violență. Tristețile Căpcăunilor emulează bombardamentul cu imagini al culturii actuale, tocmai pentru a pune întrebarea rolului tehnologiei în societatea noastră. Exilul, următorul proiect al lui David și Fabrice

Murgia se preocupă de problema imigrării și va fi un spectacol produs în colaborare cu Teatrul Național Radu Stanca.

Despre Ispita Cioran pus în scenă în tramvaiul Sibiu-Rășinari cu opriri de-a lungul traseului, ne-a vorbit regizorul și culegătorul textului Gavriil Pinte. Originea proiectului este intenția de a găsi subiecte de relevanță pentru geografia și cultura sibiiană. Cu ocazia celebrării centenarului de la nașterea lui Emil Cioran la Rășinari, un spectacol inspirat de opera filozofului român a devenit o alegere naturală. Călătoria fizică în tramvai pe un traseu efectuat în realitate de Cioran se mulează ca mijloc teatral pe ideea traversării unei biografii poetice. Gavriil Pinte și-a demonstrat pasiunea pentru opera lui Cioran vorbind despre intenția de a face cunoscută complexitatea și ambivalența filozofiei sale lirice. Regizorul e de părere că filozoful e cunoscut extrem de superficial și aparenta familiaritate cu opera acestuia e împovărată de clișee. Cioran nu este apologetul sinuciderii și nici al ateismului ironic, bucuria de a trăi și aspirația spre divin fiind resimțite în egala măsură. Spectacolul dorește să însușească aceste ambivalențe și să ofere un portret viu și dinamic. De altfel majoritatea textului e cules nu din cărțile publicate, ci din caiete și interviuri ce dezvăluie o latură mai intimă a filozofului. Ispita Cioran e mai mult o evocare a unei viziuni fascinante a existenței decât o preocupare cu prezentarea biografiei fidele a unui personaj de tip realist și psihologic purtând numele de Cioran.

În continuarea discuțiilor, a avut loc lansarea noului număr al Jurnalului Artelor Spectacolului publicat sub egida Centrului de Cercetări Avansate în Domeniul Artelor Spectacolului (CAVAS). Redactorul șef, lectorul universitar Ion M. Tomuș și secretarul de redacție, Alina Mazilu au vorbit despre conținutul acestei reviste academice de teatru. Cuprinzând articole pe teme variate, de la teatrului japonez la teatrul transilvănean din Evul Mediu, sau observații regizorale pe marginea pieselor lui Caragiale, revista dorește să fie riguroasă și de specialitate dar și abordabilă și de interes pentru publicul larg. Următorul număr va fi dedicat comediei dell'arte.

Tamara Todoruț

Coordonator APLAUZE: lect. univ. dr. Ion M. Tomuș
Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu

Adina Katona, Alexandra Păzgu, Ana Năneștean, Andreea Radu, Camelia Oană, Carmen Stroia, Cristian Oprîș, Cristiana Lazăr, Cristina Gheordun, Cristina Reștea, Cristina Stratan, Doriana Tăut, Kiki Grebenea, Lucia Bucurenciu, Mateea Marin, Mihaela Anghel, Ștefania Dogariu, Vlad Părău
Echipa Academia Cațavencu: Simona Rădoi, Radu Alexandru, Raul Gheba, Dragoș Vasile, Florin Iaru
Fotografi FITS: Mihaela Marin, Dragoș Spițeru, Scott Eastman, Sebastian Marcovici
DTP: Teodora Stanca, Sanda Balint

aplauze@sibfest.ro

smart-print.ro
tipar digital si offset

GYMBODance
De la mic la mare facem mișcare!
www.gymbodance.ro

OLDIES PUB
LIVE MUSIC

» miercuri, 1 iunie

• CENTRUL CULTURAL HABITUS

Ora 10:00 – Conferință de presă - moderator Octavian Saiu

Ora 11:00 – Lansări de carte, editura Humanitas:
1. LA FEREASTRĂ de Luc Bondy, traducere Ana Mureșanu

2. SĂRBĂTOAREA CLIPEI. DIALOGURI CU GEORGE BANU / FEAST OF THE MOMENT. DIALOGUES WITH GEORGE BANU - De: Luc Bondy, traducerea: Ileana Cantuniari

Ora 11:30 – Conferință specială: TEATRUL MEU PERSONAL - susținută de George Banu cu ocazia apariției volumelor SĂRBĂTOAREA CLIPEI și LA FEREASTRĂ, Humanitas, 2011

Ora 14:00 – Conferință specială: DE LA COMUNITATE LA ECHIPĂ. DAR ÎNAPOI? / FROM COMMUNITY TO TEAM. WHAT ABOUT BACKWARDS? - Sorin Alexandrescu

• PARCUL SUB ARINI

Ora 11:00 – Spectacol interactiv pentru copii: POVESTIRI TEATRALE. FĂT-FRUMOS DIN LACRIMĂ / THEATRICAL STORIES. PRINCE CHARMING, THE TEAR-BEGOTTEN (3h) - un spectacol de Marian Rălea, realizat cu studenții Secției de Actorie din cadrul Universității "Lucian Blaga" din Sibiu (ROU)

Ora 14:00 – Spectacol de muzică: FEAST DAY BAND / ZI DE SĂRBĂTOARE (30') - Bagas Degol

Ora 16:00 – Desene pe asfalt: PROIECT CU COPII ȘI SPECTACOL TRADIȚIONAL MADONNARI / STAGE WITH CHILDREN AND KIDS AND TRADITIONAL MADONNARI SHOW (2h) - Regia: Gennaro Troia - Scuola Napoletana dei Madonnari (ITA)

• GYMO DANCE STUDIO (str. Mărășești, nr. 9)

Ora 11:00 – Atelier: NATURAL BOUNDARIES (4h) - Grant Neale of the Nomad Theatrical Co. (USA) și Teatrul Național Radu Stanca Sibiu

• ATRIUM CAFÉ

Ora 12:00 – Atelier: SEMINAR DE DEZBATERI / TALKBACK SEMINAR (1h) - Leeds Metropolitan University (GBR) / ULBS / FITS

• LIBRĂRIA HUMANITAS

Ora 12:00 – Spectacol lectură: DIE DUNKLEN HIRSCHEN / DARK DEER / CERBII NEGRI de Inga Abele (LVA), traducerea Mihai Hodrea

• CENTRUL DE CERCETĂRI AVANSATE ÎN ARTELE SPECTACOLULUI (CAVAS)

Ora 16:00 – One woman show: desdeMONA (50') cu: Jolanta Juskiewicz - Regia: Anatoly Frusin - Kropka Theatre (POLAUS)

• Pietonala NICOLAE BĂLCESCU

Ora 16:30 – Spectacol de muzică: FEAST DAY BAND / ZI DE SĂRBĂTOARE (30') - Bagas Degol

Ora 17:30 – One man show: ONE BOTTLE TOO FAR / UN PAHAR ÎN PLUS (30') - Lee Hayes (NLD)

Ora 18:30 – Spectacol de muzică: FEAST DAY BAND / ZI DE SĂRBĂTOARE (30') - Bagas Degol

Ora 20:00 – One man show: ONE BOTTLE TOO FAR / UN PAHAR ÎN PLUS (30') - Lee Hayes (NLD)

• TEATRUL GONG - Preț bilet: 15 lei

Ora 17:00 – Spectacol de teatru: FIRST LOVE PLAYBACK / IUBIRE ARTIFICIALĂ (1h) - Regia: Emmanouil Koutsourelis - Compania Art Syndicate (GRE)

• PIAȚA MARE (spectacol teatru stradal)

Orele 17, 18, 19 – TURN UP / CU MÂNECILE SUFLE-CATE (30') -Tukkersconnexion (NDL)

• SALA STUDIO TNRS (CASA DE CULTURĂ A SINDICATELOR – Intrarea C)

Ora 18:00 – Spectacol de teatru: HERZFLEISCH/ INIMĂ ÎNSĂNGERATĂ (1h40') - Regia: Zeno Stanek - Neue Wiener Concert Schrammeln

• AMBIENT

Ora 18:00 – Spectacol interactiv pentru copii: POVESTIRI TEATRALE. FĂT-FRUMOS DIN LACRIMĂ / THEATRICAL STORIES. PRINCE CHARMING, THE TEAR-BEGOTTEN (30') - un spectacol de Marian Rălea realizat cu studenții Secției de Actorie din cadrul Universității "Lucian Blaga" din Sibiu (ROU)

• TEATRUL NAȚIONAL „Radu Stanca”

Ora 19:00 – Spectacol de teatru: OPINIA PUBLICĂ / PUBLIC OPINION (1h45') - Regia: Theodor Cristian Popescu - Teatrul Național „Radu Stanca” (ROU)

• FAC. DE INGINERIE „Hermann Oberth”

Ora 21:00 – Spectacol itinerant: ALOHA TAHITI SHOW (15') - Polynesian Folk Group (THA / FRA)

• CASA DE CULTURĂ A SINDICATELOR

Ora 21:00 – Spectacol de teatru: CUI I-E FRICĂ DE VIRGINIA WOOLF? / WHO'S AFRAID OF VIRGINIA WOOLF? (2h45') - Regia: Gelu Colceag - Teatrul de Comedie (ROU)

• Pietonala NICOLAE BĂLCESCU (spectacol itinerant) – PIAȚA MARE – Scenă

Ora 21:30 – Spectacol itinerant: ALOHA TAHITI SHOW (1h15') - Polynesian Folk Group

• CETATEA CISNĂDIOARA – Preț bilet: 15 lei

Ora 21:30 – One woman show: FOOTFALLS / ZGOMOT DE PAȘI (25') cu Claire Hind – Regia: Andrew Head – acta (GBR)

Ora 22:10 – One woman show: GHOST TRACK/ FANTOMA TRECUTULUI (55') cu Claire Hind

• HALA SIMEROM – Preț bilet: 20 lei

Ora 22:00 – Spectacol de teatru: THERE WAS ANDRZEJ ANDRZEJ ANDRZEJ AND ANDRZEJ / A FOST ODATĂ ANDRZEJ ANDRZEJ ANDRZEJ ȘI ANDRZEJ (3h) - Regia: Monika Strzepka - Szaniawski Theatre in Wałbrzych (POL)

• CASA ARTELOR – COMPLEXUL NAȚIONAL MUZEAL ASTRA (Piața Mică nr. 21) – Preț: 15 lei

Ora 22:00 – Spectacol de teatru: GHIDUL COPILĂRIEI RETROCEDATE / A GUIDE TO MY RECLAIMED CHILDHOOD (1h45') - Regia: Gavriil Pinte - Teatrul Național „Radu Stanca” (ROU)

• OLDIES PUB – Preț bilet: 10 lei

Ora 22:30 – One woman show: BLONDIE OF ARABIA / BLONDINA DIN 1001 DE NOPTI (1h20') - Regia: Laura Newman - Monica Hunken (USA)

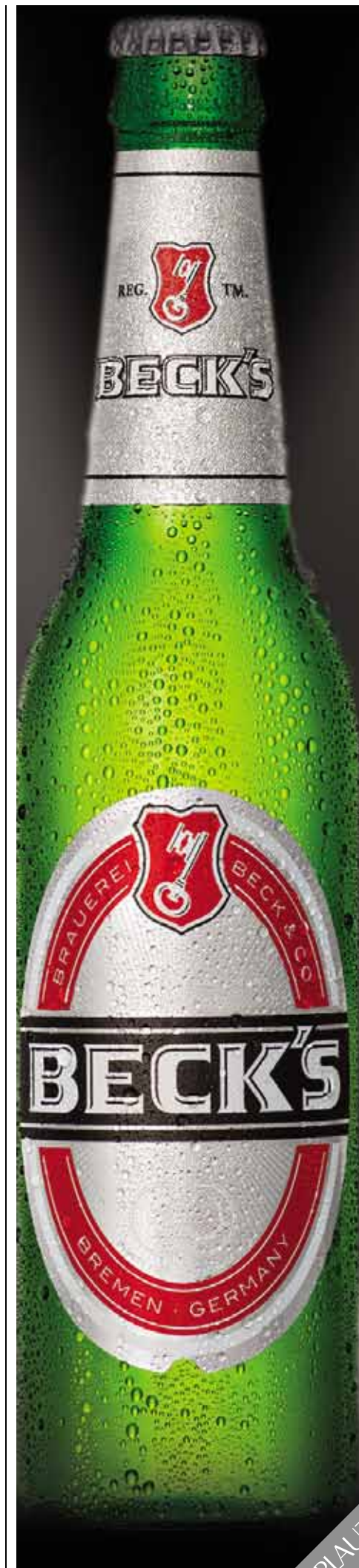
• PIAȚA MARE – Scenă

Ora 22:15 – Spectacol itinerant: ALOHA TAHITI SHOW (30') – Polynesian Folk Group (THA / FRA) CENTRUL DE CERCETĂRI AVANSATE ÎN ARTELE SPECTACOLULUI (CAVAS) - Preț: 10 lei

Ora 22:30 – Spectacol de teatru: FACEȚI LOC / MAKE ROOM (1h20') - Regia: David Schwartz - Teatrul Luni de la Green Hours (ROU)

• ATRIUM CAFÉ - „Teatrul de la miezul nopții”

Ora 24.00 – Spectacol de teatru: ALE VIETII VALURI (1h) - texte clasice, actori tineri – o comedie cu Mihai Alexandru și Alexandru Malaicu (ROU)

APLAUZE
18-19

comunitățile pe înțelesul masei

Ultimii ani ai Republicii

Romane. Cicero scrie *De legibus / Despre legi*, în care face unele afirmații bizare: ceea ce caracterizează comunitatea omenească este dreptul, care – citez dintr-o carte – "își are temeiul în natura care ne-a plăsmuit spre a fi părtași unii cu alții și spre a împărți dreptul ca bun comun între noi toți". Înclin să cred că obsesia pentru lege e mai degrabă sinonimă cu ideea de stat (cel mult, Comunitate Europeană). De-a lungul istoriei, comunitățile omenești au supraviețuit bine mersi prin a încălca legea, furând de la alte comunități omenești.

Conform recensământului din 2002, ultimul în vigoare, comunitatea turcilor din România numără 32.596 de persoane, reprezentând 0,2% din populația țării. Poftim?! Numai atât? Se vede treaba că e cel mai influent 0,2% din istoria statisticii românești! Nici dac-aș fi aflat că turcii au topit sabia lui Ștefan cel Mare ca să-i facă lui Fatih Terim cuțit de kebab n-aș fi urât mai mult manelele!

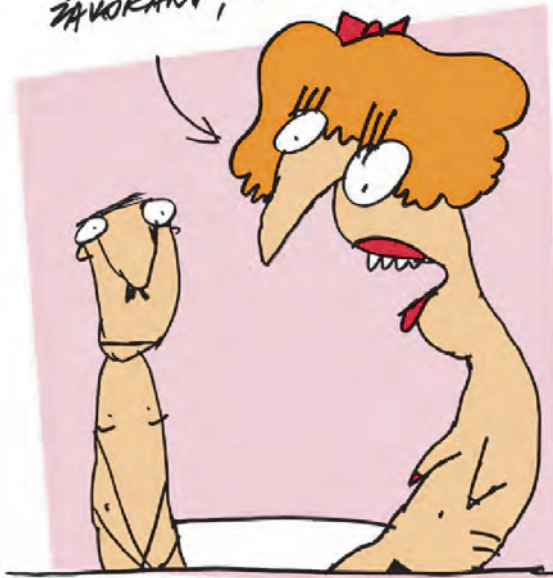

3 februarie 2011. www.clubford.ro, comunitatea posesorilor de Ford din România, anunță: "Pentru familiile, rudele, prietenii sau colegii noștri care au nevoie de ajutorul comunității ClubFord, am creat o secțiune dedicată, *Aperuri Umanitare*". Perfect! De-acum, posesorii de Ford au unde să posteze anunțuri umanitare despre modelele vechi aflate în grea suferință, care au nevoie de donații constând în piese de schimb care nu se mai fabrică demult.

Martie 2011. Publicația online *Zigzag Român-Canadian* (un fel de *Zig-Zag* al lui Cristoiu, dar mult mai inutil, dedicat comunității românești din Canada) anunță organizarea "celei de-a treia ediții a Campionatului de table *Zigzag Român-Canadian*". Ce, v-ați fi așteptat de la niște români emigrați în Canada să învețe să joace hockey sau să taie copaci contra-cronometru, ca niște cetățeni cumsecade?

ComUNITER

NUNTA APPROAPE CĂ NU MĂ
INTERESĂZĂ, EU VISEZ LA
UN DIVORȚ REUȘIT, GEN
ZĂVORANU, COLUMBEANU.

M A R D A C E .

cronica de pe lângă teatre

Iubirea artificială cu oameni așa și-așa

E 1 iunie. Ziua Copilului. Și ce facem noi azi? Vorbim despre dragoste și gelozie, despre dragoste artificială combinată cu sînge omenesc și despre opinia publică, despre care știm foarte bine că n-are-n cap decît sex. Pe de altă parte, poate e bine să se-nvețe și ei de mici cu greul, ca să știe mai tîrziu ce fel de femei să evite pe mess. În fine, nu mai contează. La mulți ani, puștilor! Să creșteți mari și serioși, nu ca mine, care scriu despre piese de teatru fără să le văd, cînd aș putea foarte bine să nu scriu nimic, să văd, ca obsedatul maniac-depresiv, toate spectacolele din festival sau dimpotrivă, să mă-ndop cu bere pînă-mi pleznește artera femurală de la ațita stat pe scaun, și să fiu plătit regește pentru asta, ca orice maharajah care se respectă. Hai, gata, la teatru cu voi, priculicilor, că de citit știu că nu citiți decît comment-urile de pe Facebook.

Ora 16:00 – desdeMONA

Te duci la Mall, te întîlnești cu Mona. Deschizi Facebook-ul, dai nas în nas de Mona și status-urile ei. Te duci într-un bar, Mona te vede și se așează la masă cu tine. Și mereu are cele mai plictisitoare povestiri despre ce face ea la muncă, care se termină cu „mă rog, era mult mai hazliu dacă erai acolo”. La sfîrșitul spectacolului toată lumea este de acord că dau cam des de Mona și că persoanele ca ea ar trebui să existe mai rar.

Ora 17:00 – FIRST LOVE PLAYBACK / IUBIRE ARTIFICIALĂ

Numele spectacolului e un pleoasm. Toată iubirea

este artificială. Doar doi oameni care se prefac că celălalt e exact tot ce au ei nevoie, ca să se simtă mai bine cu ei înșiși. Sărind peste asta, piesa e adaptarea pentru teatru a poveștii din WALL-E.

Ora 18:00 – HERZFLEISCH / INIMĂ ÎNSÂNGERATĂ

Contrar primei impresii, piesa nu este despre tristețile iubirii, cum ne-am așteptat. Este despre o rețetă destul de delicioasă de inimioare de pui, făcute la foc mic. Toată treaba e să alegi un vin care să se potrivească bine.

Ora 19:00 – OPINIA PUBLICĂ / PUBLIC OPINION

Opinia publică este prezentată ca un căpcăun mare și verde, cu fruntea îngustă, care e convins că oamenii de la conducere sunt responsabili pentru faptul că el nu se spală pe dinți, că înainte era mai bine, că societatea vrea să-l controleze și că, chit că nu a produs sau deținut ceva relevant toată viața, societatea îl fură.

Ora 22:00 – FACEȚI LOC / MAKE ROOM

Nici măcar nu sunt sigur că asta e spectacol de teatru. Eram într-un bar înghesuit și a venit un tip să-și facă loc cu coatele, dărămîndu-mi berea. Cînd i-am zis că-i nesimțit și că vrea scandal, s-a scuza spunînd că, de fapt, nu e nesimțit și că toată chestia e o piesă de teatru. Așa că l-am crezut. Cine-s eu să critic arta?

Căpitanul Cronicard